

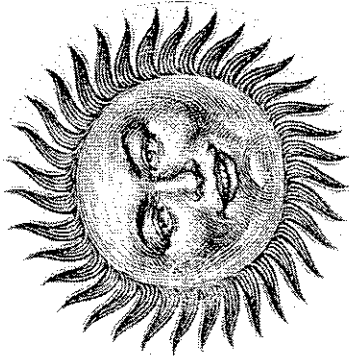
מס' 1110 ס' 800

11/8008

405 'ON

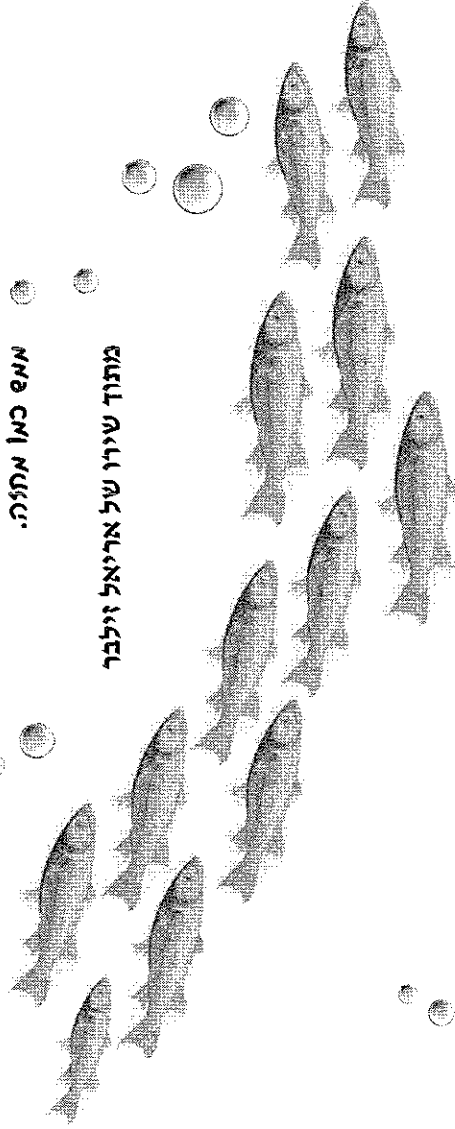
עג

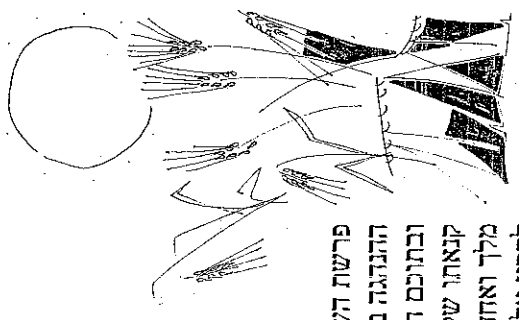
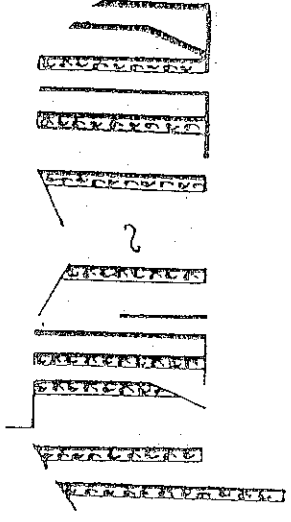
אוצר אוצר אוצר

אנ' סלכב ז' עז הגב
 מביט עז התקרה
 תומה כיצד תולפס ימי
 גטצה גאורה
 אנ' סלכב ז' עז הגב
 תושב, תולס, תוזה
 והחיים 'פס, 'פס
 ממש כמא מתוה.

מתוך שירי של אריאל זילבר

פרשת השבוע "קרח" עוסקת בהתקוממות של קרח, דתן ואבירים ועימם מאתיים וחמישים איש כנגד ההנהגה בראשותם של משה ואהרן, כשבפיהם טענות קשות: "דב לכם כי כל העדה כולם קדושים

ובתוכם ה' ומדוע חתנשאו על קהל ה'?" קנאתו של קרח, שהיה אף הוא נכד ללוי מבני יצחק, בשני בני דודיו בני עמרם שזכו לגדולה ולכבוד "אחד מלך ואחד כהן גדול" (רש"י) העבירה אותו על דעתו. הרצון ליטול חלק במעמדי השלטון, הביא את קרח לקבץ אליו עוד אנשים ממורמרים ולפתוח יחד עימם במרי גלוי כנגד מנהיגותם.

תלונתו של קרח על כך, שלא מונה אפילו כנשיא העדה למרות ייחוסו המשפחתי, מקבלת העצמה כשאליה מצורפות תלונות אחרות על מנהיגות בלתי אחראית, המוליכה את כל העם לאבדון במדבר.

כך מתחיל אפקט "כדור השלג" הדוע. תלונות בודדות המצטרפות זו לזו ויוצרות גל גדול ועובר. בעל "דעת מקרא" מתאר זאת בלשון ציורית: "ההתקוממות הקשורה בשמו של קרח... לא באה כמעשה חד פעמי, אלא כהסתערות גלי הים, גלים גלים... כל גל בא בעצמה משלו ובמטרה משלו, אבל כולם ביחד נצטרפו להתקפה מאוחדת כנגד ההנהגה הרשמית, ובעיקרין נגד ה'".

בלשון ימינו היינו אומרים כי קרח ועדתו "הצביעו אי אמון" במשה וקראו לפיטוריו לאלתר. אלפי שנים חלפו מאז, אך טבע האדם לא השתנה. בימים אלה רוחשת המערכת הפוליטית במדינה בדררישה לפיטורי ראש הממשלה ולפיזור הממשלה בראשותו.

דתן ואבירים טענו כנגד משה: "המעט כי העלייתו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר כי תשתרר עלינו! גם תשתררר?!" כיוון שלא קיימת את הבטחתך אין לך זכות לשלוט, להשתרר, להיות לשר ולמושל עלינו! בימינו אומרים את אותם הדברים בלשון פחות מליצית: "הוא לא ראוי..." ו"אין לו מנדט".

ואצלנו?

"במדינת הגמדים רעש מהומה" רבות התלונות כנגד מערכת הגיל הרך וכלפי העמדת בראשה. הרוחות סוערות, הגלים בביצה גבוהים והכין ניתן לכל עבר. והסוף, מי ישורנו? האם לא נפסיד מנכך כולנו?

לא קשה למצוא עוד הקבלה עכשווית בין מעשיו של קרח ולבין ניר עציון.

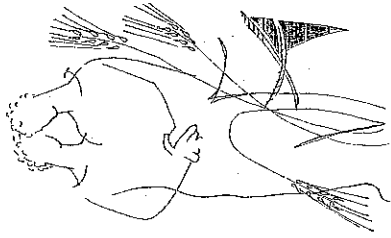
משה ואהרן לא מונו, כידוע, בהחירות דמוקרטיות אלא היו מינוי "מטעם" הקב"ה.

"למה הם ולא אני?" מתריס קרח. "גם לי מגיע!" הוא צועק בגרון נחר.

גם אנחנו איננו אוהבים רשימה מוכתבת של מומלצים להנהגה, כפי שהוכיחו זאת הבחירות למזכירות הקודמת. אנו רוצים לבחור את נציגינו להנהלת המשק ולמוסדותיו בעצמנו ולפי שיקול דעתנו!

יפים הימים האחרונים למוקרטיות המקומית, לאחר שהתקבלה באספה הצעת הצוות לבחינת המודל הארגוני, וחברים מציעים עצמם להנהלות השונות מתוך רצון ועניין לעשות ולהשפיע.

הבחירות למזכירות, לועדת משק ולועדת חברים המתנהלות בעת ובעונה אחת, יוצרות הזדמנות לחברים רבים לקחת חלק במנהיגות ניר עציון ובמאמץ להובילנו לארץ המובטחת.

זכורי, עם ישראל יצא מוכה וחבול מחטא קרח ועדתו.

נקודה שאנו, לעומת זאת, נצא מחוזקים ומאושרים לקראת עתיד טוב יותר לכולנו.

קריאה נעימה

נירה ופסי

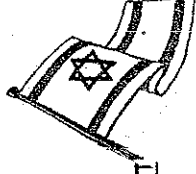
מערכת "בניר"

על ארץ ישראל את ארצות מארכת פניו. אלו מולות אף ארצות סוריות
 ואת ארצות יבנה.

תופ

דברים למסיבת יום העצמאות תשס"ח - אסתי ויוסי בן דרוב

"בת 60 פוקחת עין ונועלת נעלה, יום גדול עומד בפתח זה היום שלה".

ערב טוב חברים, תושבים ואורחים יקרים... ערב חגיגי חשוב ומיוחד הוא ערב זה, מדינתנו חוגגת ששים שנה. אנו מודים על הזכות בחלקינו לשאת דברים בערב משמעותי זה. אסתי: יום הולדת המדינה הוא גם יום הולדתי שלי. נולדתי ב-1948 וקוראתי שלובים בסיפור הקמתה של המדינה. הורי, ילידי פולין, שרדו את התופת של מחנות אושוויץ, כנערים צעירים. לאחר המלחמה הם התחתנו, וניסו להגיע לארץ באוניית מעפלים, שנתפסה על ידי הבריטים ואנשיה נשלחו למחנות המעצר בקפריסין.
כחודשיים לפני הכרזת העצמאות, נולדתי במחנה המעצר בקפריסין. למעשה הולדתי זרזה את עליתם של הורי לארץ כיוון שהבריטים שאמורים היו להעניק לי אזרחות בריטית מיהרו לשלח אותנו לארץ, בכדי להפטר מהמחויבות הזו. כך, לדבריהם של הורי, הם זכו גם לבת בכורה לאחר השואה וגם להגיע לארץ ישראל ולהיות שותפים לרגעים הגדולים של הקמת המדינה.

שנות הקליטה בארץ היו קשות. משפחתנו קיבלה יחד עם עוד שלש משפחות בית ערבי נטוש בשכונת חליסה שבחיפה, אבי עבד בהנחת קווי מים בעמק בית שאן והיה מגיע הביתה רק בסופי שבוע. למרות הקשיים: שנות הנעורים בחיפה זכורות לי כפרק יפה בחיי, ובחיפה גם התחתנתי עם בחיר לבי.
יוסי: נולדתי בשנת 1946 בעיר לודז' שבפולין, עיר מגוריו של אבי. משפחתו של אבי הושמדה כולה בשואה ורק הוא הצליח להימלט מהתופת כשאת שנות המלחמה הוא מבלה בנודדים. כך, פגש אבי באוזבקיסטאן את אמי, אף היא ילידת פולין. לאחר המלחמה הם התחתנו וחזרו לפולין, ובשנת 1950, עלינו ארצה למעברת בנימינה ומשם לכפר סבא. לאחר לימודי הגבוהים, השתלבותי בחברת הטכנולוגיה "קיוליק אנד סופה", במתחם מת"ם בחיפה. בחיפה הכרתי את אסתי, ולאחר החתונה אף קבענו בה את ביתנו. הקשר שלנו עם ניר עציון נוצר בצורה מעניינת. באותה תקופה קברניטי המשק של אז, ובעיקר יעקב שיפמן ביקשו להקים מפעל תעשייתי בו יועסקו החברים המבוגרים. בפרוייקט בו עבדתי, עבד לצידו רפאל וניצאן בן ניר עציון, וכך נוצר שידוך בין המשק לבין הפרוייקט ולמעשה לביני. גם לי וגם למשק נדמה היה כי לנושא עליו עבדנו יש פוטנציאל להשתלב בניר עציון, ואני הוזמנתי לביקור במשק.

באתי לביקור, ומהר מאוד התלהבתי מהמקום ומהאנשים.
אולם - בטרם היי סק דרש המשק תקופת ניסיון של עבודה בענפים השונים, ותקופת הניסיון שלי זכורה לי עד היום כחוויה משמעותית. עבדתי בפרדס עם שלמה גרינז ויצחק בן-סירא, ז"ל ורפי כהן יבדל לחיים ארוכים. בחדר האוכל שבמוסד הכרתי את שמעון רוזנברג, ישראל בן ארי ואת חיים זוהר שהיה יוצא כל בוקר לכרם כשבפיו מתנגן לו זמר. בערבים התארחתי אצל משפחות, והכרתי כאן אנשים נהדרים מבוגרים וצעירים. במשך ניר עציון ראיתי את תמציתה של הציונות הדתית ואת התגשמות הרעיון של תורה ועבודה. מקום ששורשיו נטועים בסיפור הגבורה של גוש עציון וענפיו קיבוץ גלילות של ממש. בסופו של דבר תעשיית הי-טק לא קמה בניר עציון, אבל אני כבר הייתי חבר מן המייני... מסגר במסגריה החקלאית, אחזקה במפעל, ומשם לגזברות, שם החלפתי את יענקליה רון. על אף פער הגילאים, נוצרה בינינו, ידידות עמוקה, ודמותו חסרה לי עד היום.

מתברר כי אלו היו תחנות זמניות, והתחנה הקבועה היא מפעל הארוחות בתפקידים שונים, כולל למעלה מ-5 שנות ניהול המפעל. כמו כן, הייתי חבר במספר מזכירות, ולצד עבודה במפעל גם מזכיר פנים.

אסתי: לפני 30 שנה הגענו לניר עציון עם בן ובת קטנים, וכאן נולדו לנו שתי בנות נוספות. תחום החינוך תמיד היה קרוב לליבי, ובמשק עסקתי בו במספר תחנות. שימשתי כרכזת נוער וכחברה במספר ועדות חינוך, ובעיקר כמורה בבית הספר בו עסקתי כשבע עשרה שנה בהוראה מתקנת.

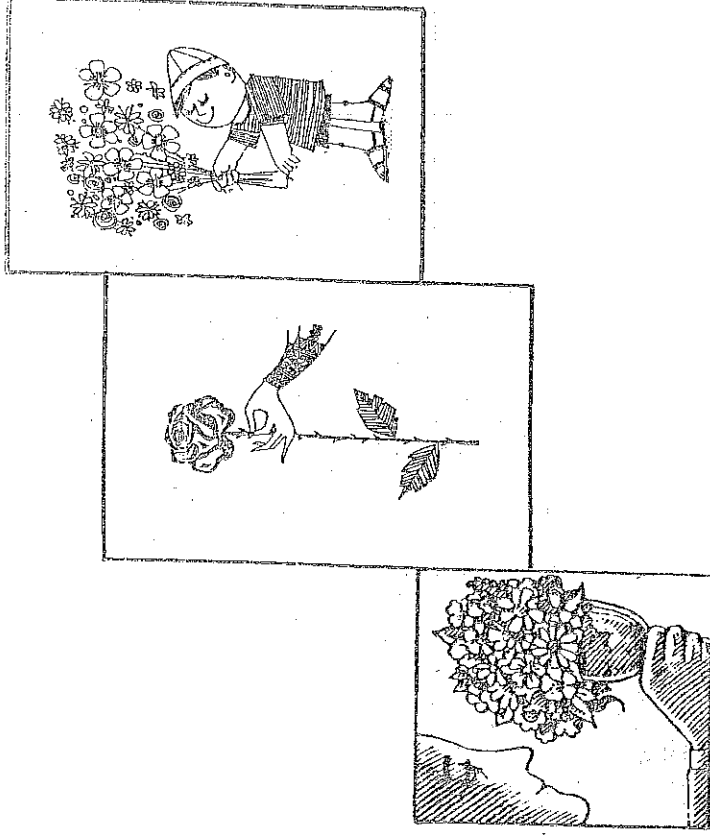
בתחום זה השקעתי רבות בטיפולח הילדים המתקשים. ראיתי ברכה בעמלי, ושמחתי לקום בבוקר לעבודתי.

כמשפחה שנקלטה במשק מצאתי את עצמי באופן טבעי משתתפת במספר הרכבים של ועדות קליטה. שנים רבות המשק התבסס הן על בני משק שממשיכים את דרכם של הוריהם והן על קליטתם של משפחות שהגיעו מבחוץ. שילוב זה הוא שהעניק למשק את חוסנו הכלכלי והחברתי. המתכון הזה התקיים, בצורה כזו או אחרת שנים רבות, אולם לצערנו הוא הלך ודעך. ועדת הקליטה האחרונה בה הייתי חברה, לפני כעשור, לא הצליחה למשוך למשק משפחות ראיות מבחוץ, ולמעשה המצב הדמוגרפי הוא אחד האתגרים החשובים הניצבים כיום לפתחו של המשק.

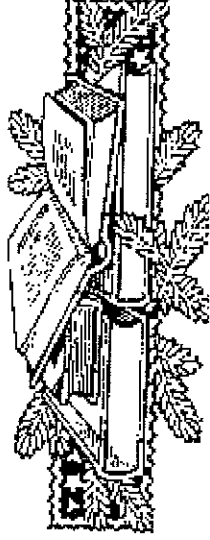
ארבעת ילדי בגרו והתחתנו במשק, ובשנים האחרונות נוסף לי התואר סבתא. תפקיד זה ממלא אותי אושר אבל גם מעביר הרחורים: כעת אני יודעת מה הפסדתי כשגדלתי ללא סבים וסבתות כלל.

יוסי: בשנים האחרונות יש אופנה בארץ וגם אצלנו, לקטר ולראות את השלילי בכל דבר ודבר, וזאת בהקנה רבה. אם נסתכל אחורה נראה כמה רבה ההתקדמות שלנו בארץ בכל המישורים. תוך 60 שנה בסך הכל הפכה מדינת ישראל למעצמה בתחומים רבים, אולם התקשורת (וגם אנחנו לפעמים) מעדיפים לגמד את ההצלחות, ולהתמקד בשלילי ובמכוער. למעשה, גם סיפורנו האישי, שפרשנו כאן, יכול להמחיש היטב איזו כבדת דרך ארוכה, עשתה המציאות בארץ מאז עלו לכאן הורנו כשהם חסרי כל, ושבורים גופנית ונפשית. משק נייר עציון הוא בבואתה של המדינה. מיישוב קטן שעלה על הקרקע בתנאים קשים, הוא נהפך ברבות השנים למקום פורח ומבוסס כלכלית. אמת - גם במשק וגם במדינה, ישנם תחומים שדורשים תיקון, ותקופות של רפיון ידיים - אולם ביום חגיגו, שומה עלינו להניח בצד את המכאובים והאכזבות, להתמקד ביפה ובטוב, להודות לריבון עולם, לקוות, להאמין ולאחל ש-60 השנה הבאות לא יהיו פחות מוצלחות הן למשק נייר עציון והן למדינת ישראל.

" כי אמיתית היא ולא סמל ולא דגל ולא אות העבר מאחוריה היא צופה אל הבאות" -חג שמור.

פילכת ההלכה מאת הרב רובן

החזרת מחבלים תמורת שבויים

שאלה:

רציני לדעת מהי דעת התורה וההלכה לגבי החזרת שבויים, האם אנו מחוייבים לעשות הכל כדי להשיב אותם או שישנו גבול מסוים שאי אפשר לשלם עליו?

תשובה:

החזרת שבויים היא מצווה חשובה ביותר. הרמב"ם כתב בחלכות מתנות עניים (פרק ח הלכה ט):
"פדיון שבויים קודם לפרנסת עניים ולכסותן, ואין לך מצוה גדולה כפדיון שבויים שהשבי הרי הוא בכלל הרעבים והצמאים והערומים ועומד בסכנת נפשות, והמעלים עיניו מפדיונו הרי זה עובר על לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך ועל לא תעמוד על דם רעך ועל לא ירדנו בפרך לעיניך, ובטל מצות פתח תפתח את ירך לו, ומצות וחי אחיך עמך, ואהבת לרעך כמוך, והצל לקוחים למות והרבה דברים כאלו, ואין לך מצוה רבה כפדיון שבויים".

במשנה גיטין מה, א נאמר: "אין פודין את השבויין יתר על כדי דמיהון מפני תיקון העולם". ובמראה (שם): איבעיא להו: "האי מפני תיקון העולם, משום דזחוקא דצבורא הוא (אין לנו לדחוק הצבור ולהביא לידי עניות בשביל אלו); או דלמא משום דלא לגרבו ולייתו טפי (דלא ימסרו עכו"ם נפשיהו וליגרבו ולייתי טפי, מפני שמוכרין אותן ביוקר. ונפקא מינה אם יש לו אב עשיר או קרוב שרוצה לפדותו בדמים הרבה, ולא יפילו על הצבור)".

הרמב"ם (ה"ל מתנות עניים ת, יב) פסק: "אין פודין את השבויין ביתר על דמיהון מפני תיקון העולם, שלא יהיו האויבים רודפין אחריהם לשבותם", וכן פסק בשו"ע (י"ד רנב, ה).

אחד הסיפורים של המסורת היהודית בנושא פדיון שבויים נוגע למחר"ם מרוטנברג, גדול חכמי הדור בגרמניה במאה ה-13, שנכלא על-ידי הקיסר רודולף האכזר. בהבינו את "שווין" של המחר"ם בעיני קהילתו, ביקש הקיסר שישולם בעבור שחרורו כופר נפש גדול: עשרים אלף מארק. הקהילה היהודית גייסה את הכסף הנדרש, אבל המחר"ם עצמו נצמד לכלל התלמודי הקובע: "אין פודין שבויים יותר מכדי דמיהון", ולא התיר לציבור לפדותו במחיר מופקע. הוא נמק בכלאו בתנאים קשים, עד שנפטר בתלוף שבע שנים.

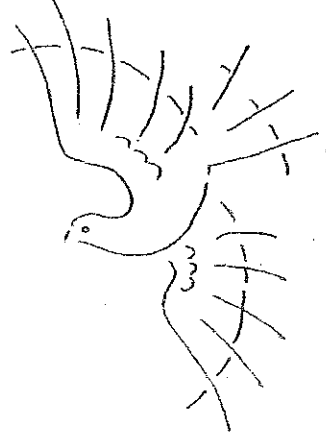
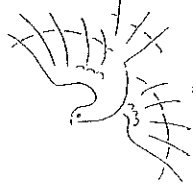
חופ

השאלה הגדולה היא אפוא מה נקרא כדי דמיון בפדיון שבויים. האם יש לשחרר רק כמקובל בעמים אחרים ולא יותר, או שאפשר לשחרר הרבה מחבלים למען מעט שבויים שלנו. בשאלה זו אין הכרעה הלכתית חד-משמעית לגבי מספרים מדויקים, אולם ברור ששחרור מחבלים רבים מאוד כפי שנעשה בעבר במקרים מסוימים הוא בגדר יותר מכדי דמיון, וכפי שאמרו חז"ל אכן ראינו שהזכר הגביר את המוטיבציה של אויבנו לשבות עוד מאשינו.

יש לזכור שכיום אין מדובר בפדיון שבויים כפי שהיה בעבר אלא בשבויי צה"ל. הרבנים שאול ישראל ("חות בנימין") ושלמה גורן ("תורת המדינה") פסקו בעבר בתום התלבטויות קשות כי "במקרה של שבויי מלחמה, חיללים שנשבו תוך מילוי שלוחות של המדינה, מוטלת חובה קדושה לעשות הכול לשחרורם". משום שהחילל של המדינה הוא השליח שלה, ואין הוא שבוי רגיל. המדינה חייבת לפדות את חילקה, בתנאי שהמחיר אינו מופקע ובתנאי שאין בו פגיעה מהותית בביטחון אזרחי המדינה.

מהו מחיר מופרז ומה לא? זו שאלה שהמנהיגות צריכה להחליט בעניינה על-פי נסיבות המקום והזמן, ועל-פי השכל הישר.

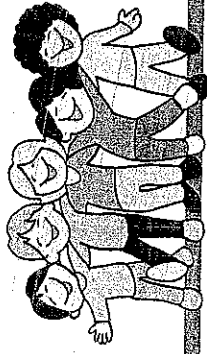
לִדְבַר הַדָּבָר

- י"ד בסיון תשי"ד
- מ"ז בסיון תשמ"ב
- י"ז בסיון תשנ"ג
- מ' בסיון תשנ"ז
- כ"ח בסיון תשס"ז

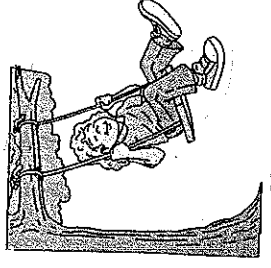
- משה פריד ז"ל
- גדי אברהם רז (רייסמן) הי"ד
- מובה שטייך ז"ל
- בימיץ וולף ז"ל
- עדה קלוש ז"ל

החופש בא לעבודה

הרב רינן לוביץ

"אל תשאלו איזה חופש נורא היה לי. חשבתי לתספיק המון דברים, ולבסוף הזמן חמק עבר, וגמרתי אותו בהרגשה שלא עשיתי כלום..." זו אמירה אופיינית לילדים, כמו גם למבוגרים, המצפים בכליון עיניים לחופשה, והיא לבסוף מאכזבת.

"הילדים שלי מטפסים על הקירות, לא יודעים מה לעשות עם עצמם בחופש, ואני רק מחכה שהוא כבר ייגמר", כך אומרים הורים רבים במהלך החופש הגדול.

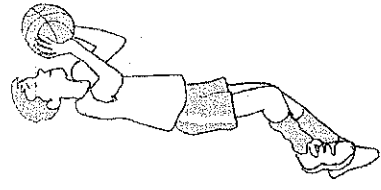
ובכן, הפעם כדאי שנחליט שלנו זה לא יקרה. אפשר לעשות את החופשה טובה ומועילה, ואם תרצו אין זו רק הגדה. חופשה טובה אינה יכולה להיות מוגדרת רק על דרך השלילה: כלומר: לא לומדים, לא עובדים וכו'. חופשה טובה צריכה להיות עם תכנים חיוביים, בעלות מטרת ויעדים ומשימות מוגדרות. להלן איצין קוריום כלליים לדמותה של חופשה כזו, כאשר למען הנוחות והאקטואליה, אתייחס לחופש הגדול של הנוער המתחיל בימים אלה, אולם כל מה שנכון לגבי הנוער נכון גם לגבי המבוגרים שבינינו.

לחופשה יש ערך חיובי. רמז לכך ניתן למצוא בהלכות ספר תורה. בספר התורה יש קדושה לא רק באותיות הכתובות בו אלא גם הלבן שמסביב לאותיות נחשב קדוש, ואם מוצאים חתיכה של קלף לכן הוא חייב בגניזה.

כך גם הזמן הריק מאותיות הלימוד, זמן החופשה יש לו ערך עצמאי, גם הוא זמן יקר, ואפשר להעלותו לקדושה. למעשה, הראשון ממנו יכולים אנו ללמוד על ערך החופשה הוא כבר הקב"ה. כאשר סיים לברוא את העולם הוא ברא את המנוחה. מנוחה זו לא היתה רק פנאי מיצירה אלא יצירה בפני עצמה היתה זו. עליה התורה אמרה: "שבת וינפשו". השביתה ממלאכת הבריאה היתה עניין אחד, וינפשו הוא עניין אחר, תרומז להתרכזות בפני הנפשי. ואכן חז"ל למדו מכאן לנשמה יתרה שיש בשבת, ולכך שיום השבת צריך להיות ממולא בתוכן, ולא רק מרוקן ממלאכה.

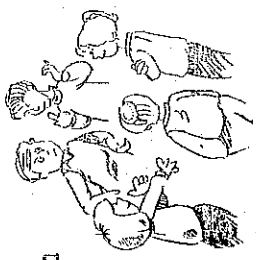
מהם התכנים הייחודים לחופשה בשונה מתקופת הלימודים?

- א. חופש הבחירה. בתקופת הלימודים הילד כבול במסגרת המכתיבה לו את שעת הקימה, היציאה מהבית והשיבה אליו, ואת עיסוקיו ברוב שעות היום. בתקופת החופש הוא מתרגל את חופש הבחירה שלו. הוא זקוק להכוונה, אבל יש לו הזדמנות לקבוע לעצמו את משאלותיו ולתכנן בעצמו את משימותיו. התכנון הוא שלב חשוב ביותר, שכן בלי תכנון אין הישגים. אחריו הילד משקיע מאמץ גם בביצוע. כך הוא לומד להכיר מה הוא אוהב ומה לא, כיצד הוא מתמודד עם המגבלות השונות, וכיצד הוא יכול להגיע את עצמו בכיוון הרצוי לו.

חופש

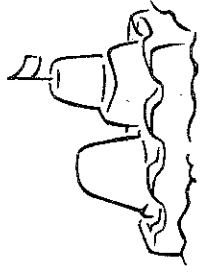

ב. מסגרת ותוכן. זמני חופשה מהווים מעצם טיבם שכירה של מסגרות. מסגרת הזמן עלולה ללכת לאיבוד, עם הליכה מאוחרת לישון, קימה מאוחרת בבוקר, ומריחת הזמן באופן רשלני. אבל תופעה זו אינה מחויבת המציאות. אפשר גם לקבוע גבולות גמישים, אבל סכרים לימי החופשה, וכדאי שחורים וילדיהם יקבעו זאת ביחד. בסופו של דבר כל אחד מרוצה יותר, כאשר הוא מרגיש שניצל את הזמן, ולא ביטל את הזמן.

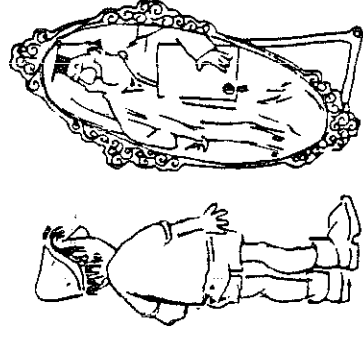
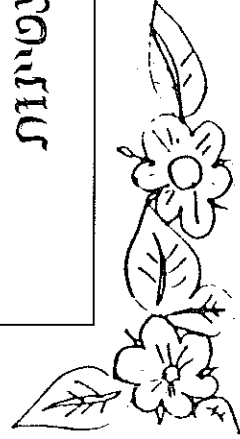
ג. תכנים. תורה תפילה ומעשים טובים אינם רק לזמני הלימודים. גם בחופשה יש להקפיד על תפילה בזמנה, קביעת עיתים לתורה וכמובן על נורמות התנהגות הולמות.

ד. בילוי עם המשפחה. החופשה יכולה להיות גורם מזמן לבילוי זמן איכות של הורים עם ילדיהם. היא מהווה הזדמנות לגיבוש המשפחה, ולצבירת חוויות משותפות החורגות משגרת היום-יום. כמובן, הדבר אינו פשוט, הוא דורש תיאום כוונות ותיאום ציפיות של כל בני המשפחה, אך אם מתכננים בעוד מועד, אפשר ואפשר להשיגו.

עם זאת מובן שיש להתייחס בחופשה באופן מיוחד לא רק להיבט החיוביים והמאתגרים אלא גם לסכנות ולמכשולים. לא רק להיבט של "עשה טוב", אלא גם להיבט של "סור מרע". בזמן החופשה יש צורך לשים לב במיוחד לסכנות הרוחניות והפיזיות שאורבות לנו ולילדנו. נושא זה ראוי להרחבה בפני עצמו, וכאן נסתפק בתזכורת קצרה על הסכנות הרוחניות שכרוכות בשעמום ובטלה, בצפייה מיותרת בטלביזיה, ובשוטטות באתרים ובפורומים באינטרנט. הסכנות הפיזיות אף הן ראויות להשומת לב יחידה בחופש. מוטב להיות זהיר ולא שכיר, מוטב להיות הורה קפדן, מאשר הורה רשלן. ולמזהיר ולנזהר שלומים תן כימי נהר.

ברכות
למורן מנדלבאום
לקבלת תואר M.A.
במדעי המדינה
במצטיינות

חופ

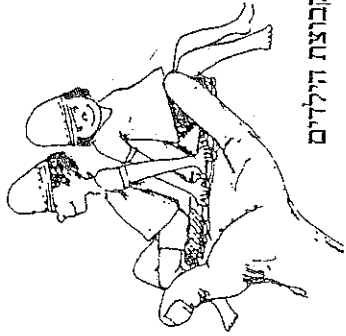

ילדיה הראשונים של ניר עציון בני שישים

בחודש אייר יזמו בני המשק שהגנו לאחרונה שישים פגישה מרגשת בניר עציון. מלבד הבנות והבנים, אשר רובם אינם מתגוררים כיום במשק, הזמנו גם מהתניהם הוותיקים בוג ובבית הספר.

נעמי יעקבי, שהייתה הגננת הראשונה בניר עציון ברכה את החוגגים. קיבלנו את הסכמתה לפרסם את הדברים שאמרה במפגש בעלון "בניר" היוצא בסיום שנת הלימודים.

ברכה ל"ילדים הבוגרים"

נעמי יעקבי

"ילדים הבוגרים", שברגתם מאד בינתיים. כשאני חושבת על אותם הזמנים, אני נזכרת בקסם המיוחד של החיים בגן הילדים עם קבוצת הילדים הבוגרים.

יזמתכם למפגש זה מחזירה אתכם וגם אותי לתקופה מאד מיוחדת בחיי. במשך 11 שנה: משנת 1952 ועד שנת 1963 – הייתי חברה בניר עציון, וזכותי להיות הגננת הראשונה שלכם.

אתם הייתם הגדולים בין ילדי ניר עציון – בתקופה הסוערת של הראשונות של חייכם, של המדינה, שזה עתה קמה, ושל בניית ישוב חדש בארץ ישראל.

החברים עבדו קשה והזמון היה בצמצום, אבל ההתלהבות והגשמת החלום גברו על הקשיים. ראינו לפנינו חברים עליונים בהתרוממות רוח, שסחפה והשפיעה על הילדים ועל הצירוףיות בגן.

בדומה לשאר מרכיבי המשק, הקמנו גם את בית הילדים מן היסוד. בית הילדים כלל שני חדרים גדולים, מקלחת ונוחיות. אחד החדרים שימש גם כגן הילדים וגם כחדר אוכל ואילו השני כחדר שינה. השתדלתי לדאוג לאווירה ביתית חמה.

הפעילות בגן התמקדה בהיכרות סביבתנו. ערכנו טיולים רבים – כאשר לכל ילד היה תרמיל עשוי מכל מעשה ידיה של מרים ארזי ז"ל. הילדים אספו בהם חומרים מן הטבע, וגרסאות שהפכו לחומרי גלם ליצירות בגן.

בשבתות היו הילדים מביאים את הוריהם לבקר בגן, כדי להתפעל ולהיות מיצירותיהם היפות.

ילדי הגן לקחו חלק פעיל בהתרחשויות במשק, ועקבו אחר התפתחות הענפים השונים. הזמינו אותנו להמלסות כדיר, לחליבה ברפת ואהבנו לבקר כלול.

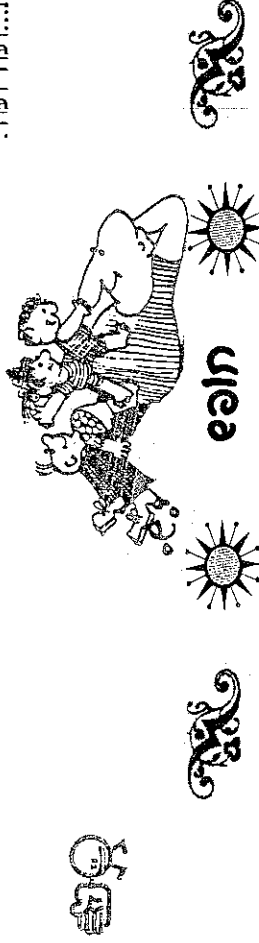
התרגשות רבה ומיוחדת הייתה כרוכה במעקב אחרי התקדמות הבנייה של מבני המשק על שלביה. כאשר הגיע שלב יציקת הגג, היה גיוס כללי של חברי המשק, ונערכה חגיגה קטנה. במטבח הכינו סנדוויצ'ים, והילדים השתתפו בהגשה לעוסקים במלאכה.

אני הרגשתי גאווה מיוחדת, כי גם הוא שלי נמנה על הבנאים בעת ההיא...

תמיד חלמתי שהגן שלי יהיה גן מוסקלי. התמזל מזלי ואחותי, יהודית רייך, נאותה להיות לנו מנגנת בכינור. נגינתה ליוותה אותנו בכל המסיבות, החגיגות, ימי החולדת וכלל האירועים במשק בהם השתתפנו.

משחקים דידקטיים כמעט ולא היו לנו, והחברים התגייסו והכינו עבורנו משחקים מיוחדים מקרטון ודיקט; שיעזבו על פי הרעיונות שלנו.

אהבנו להמחזיז סיפורים וסיפורי תנ"ך, והיה אך טבעי לשתף בהם את כל חברי המשק, כחלק מאירועי החגים והחגיגות...ועוד ועוד.

אנו חוגגים, בעוד ימים מספר, את הג השבועות, הג הקציר והביכורים – זמן מתן תורתנו.
אני נזכרת – מקווה שגם אתם – איך בתקופה זו של השנה למדנו אודות החג המופלא הזה ומגילת רות,
גדושת החזוי של ארץ ישראל החקלאית בתקופת השופטים. הלכות, מנהגים ואין ספור ערכים – אמונה
בה, עזרה הדדית, מסירות נפש, חטא ועונשו, מצווה ושכרה ואף קצת רומנטיקה.

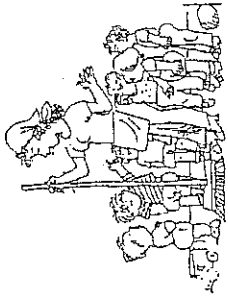
בואו וניזכר איך המחזנו במקהלה מדברת חלקים מהמגילה.

למשל, הצהרת האמונים של רות: "כי אל אשר תלכי אלך ובאשר תליני אלין, עמך עמי ואלוקיך אלוקי".

עלי להודות כי אני מאד נרגשת מעצם העובדה שהינכם זוכרים אותי, אחרי כל כך הרבה שנים, ומצאתם
לנכון לחזמין אותי לאירוע זה. מתברר שיש שכר לעמלי!

איחולי מזל טוב, מקרב לב, לכל המציינים בימים אלה את יום הולדתם השישים!!

אני אוהבת את כולכם ואת יתר ילדי הגן אשר באו אחרים.

בעמי הגנת

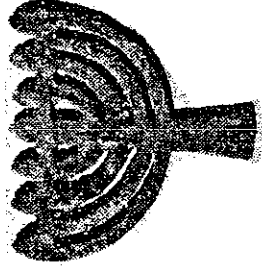

תופ

משרד החינוך והשכלה

"יזיה מעשה המנורה".

בהתחלת פרשת בהעלותך, מוזכרת המנורה.

על המילים וזה מעשה המנורה" – אומר המדרש כי משה לא הצליח להבין איך לבנות את המנורה. עד שהקב"ה הראה למשה את המנורה, ואמר "כזה" – כמו שאתה רואה - כך תעשה את המנורה.

שנים שאלתי את עצמי, למה משה כל כך התקשה במעשה המנורה? מה היה כל כך קשה בדבר? מכיון ש"אין אדם מהרהר, אלא מהרהרי ליבו", השנה (מעניין למה? ...) הבנתי ...

המנורה היא סמל לאור ולשלום. נרות השבת – תפקידם להביא שלום בית לבית הפרטי. המנורה – תפקידה להביא גם שלום לכל עם ישראל. כל אחד, והמנורות שאליהן הוא שייך.

זו הייתה המשימה שאותה משה התקשה להבין. איך ניתן להביא שלום בין כל עם ישראל? מעשה המנורה מורכב מפרטים קטנים. "עד ירכה עד פרחה מקשה היא" – המשימה (הבלתי אפשרית?..) להביא שלום בין כל הפרטים, בין כל האנשים, להפוך את כולם ל"מקשה אחת", איך עושים זאת? על כך נאלץ משה להודות "אני לא מבין!".

זכה משה, והקב"ה הראה לו את המנורה.

לצערנו, אנו לא זכינו לראות את מעשה המנורה. לנו לא נותר אלא להתפלל להרבה סיעתא דשמיא. להשתדל לנוט, לנסות שלא לפגוע, אך לנסות להגיע לאמת.

בתקופה זו המשק עוסק בשאלות מפתח רבות. נושאים אישיים שלא תמיד קלים עולים, ומלאכת המרכבה – שכוללת את כל הציבור, ובכולנו היא תלויה, נוסעת ונבנית.

אנו חשים כי בסך הכל - כיום במשק – הוויכוחים והעמדות השונות נשארים ברוב המקרים ברובד ענייני. כל קבוצה מנסה לשכנע חברים לצד שלה, אך כמעט הכל ברוח טובה, תוך קבלת הדין של תוצאות ההצבעה, או קבלת ההחלטות של הגופים שהיו צריכים להכריע בנושאים השונים.

אכן, לא תמיד אנו זוכים לשלום אמיתי, אבל נתנחם בעובדה כי גם משה רבנו לא זכה להצליח בכל המקרים...

אנו פונים לציבור להמשיך להתחזק בדרך ההקשבה והאווירה הטובה, ע"מ שנוכל לנהל דיונים אמתיים ומועילים ולהגיע להסכמות בנושאי הכלל והפרט.

עלינו להקשיב ולכבד כל חבר וכל דעה, גם אם היא שונה משלנו.

בהודמנות זו – אנו מרגישים חובה לבקש סליחה מכל אחד שפגענו בו, נשתדל להיזהר יותר בהמשך. אך כפי שאומרים בהתרת נדרים "מוסר אני מודע בפניכם כי כל הנדרים שאדור מעתה והלאה – יהו בטלין ומבוטלין". גם אנו יודעים כי בני אדם אנתנו, ואנו לפעמים טועים. נבקש גם אנו מראש את

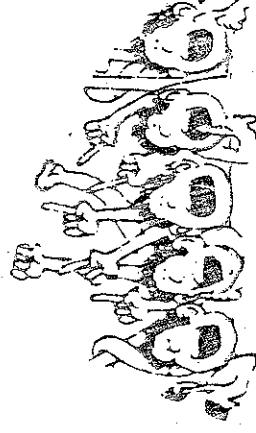
סליחתכם.

בימים אלו אנו קוראים לדגל להרבה חברים וחברות להתנדב לוועדות שונות שמתחלפות או נבנות בימים אלו.

השתדלו לומר "כן", השתדלו להציע את עצמכם. גם אנו יודעים כי פעמים והעוסקים בצורכי ציבור באמונה, "הקב"ה ישלם שכרם", ולא תמיד הציבור. אך גם ברכה זו – חשובה היא מאין כמות.

ויקוים בנו (המוכירים, הועדות ומוסדות המשק) דברי הפסוק "ונשאו איתך במשא העם, ולא תשא אתה לבדך".

יהודה (ואבי).

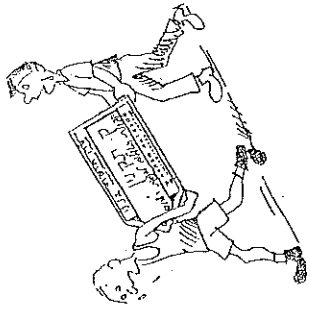

תופ

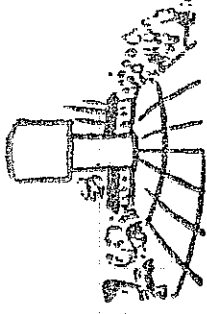

קליטה חדשה לאשק

תגובות בעקבות תוצאות ההצבעה ל"חבר קהילתי"

"חבר קהילתי" / קליטה - לאן עכשיו?

אלעד בן דרור

ברצוני להתייחס בקיצור נמרץ לתוכנית ה"חבר הקהילתי" מגיבושה ועד כשלונה בקלפי, ולענות על השאלה שהציבו בצדק עורכי הבנין - לאן עכשיו פני המשק בסוגיה זו. אקדים ואומר, למרות שהייתי חבר בצוות שהכין את התוכנית, אני כותב את הדברים על דעת עצמי בלבד, והם לא אמורים לשקף את דעתם של חברי הצוות האחרים.

לפני כשנה, לאחר סערות וטלטולים שעבר המשק (ניסיון לדיון באורחות חיים - שהסתיים בפיטורי נושאי התפקידים הבכירים במשק), התכנסה אסיפת חברים שמטרתה הייתה למצוא דרך לפתור את הבעיה הדמוגרפית. הרעיון היה למצוא אפיק קליטה בנוסף לזה המסורתי, ומבלי להיכנס כלל לשדה המוקשים הנקרא "שינויים". באסיפה הייתה תמיכה רחבה בכיוון הזה ובסופה נבחר "הצוות לצמיחה דמוגרפית": יורם, יונה, טל ואנוכי, כשתנחיה לצוות הייתה לבחון את הנושא להגיש הצעה לפיתרון. הצוות עבד בריניות רבה: בדק, חקר התייעץ וגיבש יחד עם אנשי מקצוע תוכנית קליטה מתאימה שעונה בדיוק על המבוקש. אין כעת צורך לעשות "תעמולה" לתוכנית, ובכל זאת לדעתי התוכנית שחוגשה היא התוכנית הכי טובה בנסיבות שבהם נמצא המשק. ואומנם לאחר מספר שיחות חברים עם וכלי העו"ד המלווה, הובאה התוכנית לאסיפת החברים ושם היא זכתה לתמיכה גורפת ולהחלטה להעביר אותה לקלפי.

בשלב הזה התבקש הצוות לערוך הסברה נוספת עד הבאת התוכנית לקלפי, ומכאן החלו להתברר שתי גישות קוטביות שהתנגדו להצעה. הגישה האחת: אלו החפצים בשינוי רדיקלי. הללו טענו כי ראשית יש לערוך "שידך נכסים" ושינית, יש לאפשר גם לכל חבר שיחפוץ בכך לעבור למסלול החדש שיפתח. ומנגד, גישה שנייה שנשמעה הייתה של אלו החוששים מכל שינוי, שחששו מהשפעתם של אותם חברים קהילתיים חדשים (למרות כל הסייגים שניתנו לכך בתקנון). הנה כי כן נכנסו ה"שינויים" גם להצבעה הזאת: הללו רוצים את השינויים ומהר, ולכן יפילו כל מה שאינו כזה והאחרים חוששים כל כך משינויים, יפילו כל מה שרק נדמה להם דומה. בתוך, בין והאידיאולוגיים" של שתי הגישות, היה ספקטרום רחב של מי שהתנגד מאלף ואחת סיבות.

למען האמת, עוד לפני ההצבעה כשהתברר שאלה פני הדברים, אני אישית, חשבתי כי כל ניהול המהלך לקוי: הצוות נבחר רק לגבש הצעה - אך האם מתפקדו גם "להעביר" אותה בקלפי? היכן מוסדות המשק? עד היכן צריכה להגיע המחויבות של אותו צוות שנבחר באסיפה? אך שלא מסתכלים על זה מדובר במהלך מורכב, ולטעמי הצוות לא היה הכתובת היחידה שאמורה הייתה "לשאת בעול" של הכשרת המהלך (אם כי גם בתוך הצוות היו כאלה שסברו אחרת). מכל מקום הצוות פנה בעניין למוכירות ולמנהלי הקהילה (שבמשקים האחרים הם הדמות שעוסקות בתהליכים הללו), אבל שום ישועה לא צמחה מהפניות הללו. התוכנית נותרה "יתומה" מבחינת מוסדות משק ושייכת רק לצוות - והסוף ידוע.

ומה הלאה? לפי דעתי ראשית צריך לפזר את "ערפל הקרב", ולנתח בצורה מדויקת עד כמה שניתן היכן אנו נמצאים בנושא של קליטה. בדיעבד, אני חושב שהיינו צריכים להקדים את זה למהלך שכבר נעשה (אבל אחריו חשבנו שצילח לבודד את הנושא מה"שינויים" - ולא הצלחנו). בכל אופן אני מציג להתחיל את הדיון דווקא בבחינת ה"קליטה המסורתית". אני מתאר לעצמי שלמקרא הדברים לא מעט אנשים מרימים גבה - ואני אסביר. בכל הדיונים שקדמו להצבעה בקלפי - ל"קליטה המסורתית" הייתה פתאום עדנה. בחוגי הבית ובשיחות כששאלנו את השאלה: מה האלטרנטיבה? קיבלנו לא פעם את התשובה הניצחת - קליטה מסורתית!! חברים רבים הקפיצו לברר את הנקודה הזאת: האם המסלול המוצע פוגע בקליטה המסורתית? ואחרים אף תההירו שיתנגדו למסלול המוצע כיוון שהוא עלול לחסום בעתיד את הקליטה המסורתית. כל זה תמוה שחרי כבר מספר שנים אף משפחה לא נקלטה במסלול הקליטה המסורתית. מי שכן ברר על המסלול (מבני המשק וגם מבחוץ-והיו כאלה) לא קיבל תשובה ברורה ביחס למצב החדש שנוצר לאחר ההחלטה על שידך בתים והיום קובע (מי ישא בהוצאות הקרקע לאחר היום הקובע), וגם לא

חופ

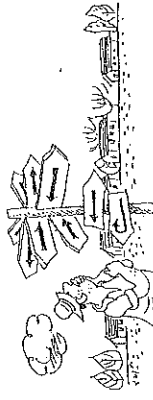

בקשר למדיניות הממשק ביחס לבניית בתים חדשים בבוא היום. ובכלל התחושה היא שהמסלול הזה קיים רק על הנייר, וקשה להעריך מה מעמדו בציבור, ואם כבר יבוא מועמד שכזה לאיזה תמיכה הוא יזכה בקלפי לאחר תקופת מועמדותו (שאלה שאני נשאל מידי פעם מתוקף חברותי בוועדת קליטה ואין לי עליה תשובה).

לכן אני מציע לקיים דיון עקרוני בעניין – ובעיקר בשאלה האם משק ניר עציון באמת מוכן להמשיך להתחייב על בניית בתים לנקלטים וכן מה ייעשה בקשר לשיוך הקרקע (שאלה מסובכת זו), ואז ללכת עם העניין לקלפי (ולא רק לאסיפה שכן גורלו של הנקלט יוכרע בקלפי, ולא באסיפה). לאחר מכן נדע היכן אנו עומדים – אם יוכרע בקלפי בעד, תקבל ועדת הקליטה הנחיות ברורות לפעול בעניין, ומנהלי הקהילה יפנו באופן סדיר אל בני המשק להציע להם להצטרף (כפי שהיה מקובל בעבר, אבל לא מקובל היום כלל). אם יוכרע בקלפי כי הרוב אינו מעוניין בקליטה מסורתית – נקבל תמונה ברורה יותר היכן אנו עומדים ולא נשגה באשליות. הדיון לאחר מהלך כזה יהיה ענייני יותר, נקי יותר וברור יותר.

אפיק נוסף שהוקפא מצידנו בהקפאה עמוקה בשנה האחרונה, הוא הרחבת היישוב/שכונה. הנושא הזה כבר אינו ריווחי כמו בעבר, ובעיני המסלול של החבר הקהילתי טוב יותר למשק, אולם במצב שנוצר ולאור האישור שניתן לנו ממנהל מקרקעי ישראל, זהו אפיק צמיחה חברתית ברור, שבו אפשר וצריך להתקדם.

ה'חבר הקהילתי' – האם סוף פסוק?

פסי מאור

ערב ההצבעה על מסלול הקליטה ל"חבר הקהילתי" פרסמתי מאמר בתאים ובו הסכרתי מדוע, לדעתי, יש לתמוך בו ומדי התועלת הגלומה בו למשק.

המאמר נכתב, כעצם, לעלון יום העצמאות ונגזר כדי לא לפגום בחגיגות של גיליון החג ופורסם, כמות שהוא, לצד דברי ההסבר של "הועדה לצמיחה דמוגרפית".

אף שעודני חברת מזכירות, כתבתי את הדברים כאדם פרטי המאמין שהתוכנית המוצעת טובה לנו. לצערי, לא הייתה תמימות דעים בקשר אליה במזכירות ומשום כך נמנע מאיתנו, חברי המזכירות התומכים בה, לצאת בתמיכה גורפת.

בקוראי את דבריו של אלעד אני חשה צער על שתכרי הועדה הרגישו בודדים וחסרי תמיכה למרות המאמץ והעבודה הרצינית שעשו. אכן, ראוי היה שקברנטי המשק יביעו תמיכה במהלך שיגדיל ויצעיר את ניר עציון, אולם אדם באמונתו יחיה ויש לכבד את דעתו. כך אירע, שלמרות שרוב חברי המזכירות תמכו בהצעה לא יצאה הודעת תמיכה רשמית.

תוצאות ההצבעה לא ממש הפתיעו לאור הלך הרוחות שקדם לה במשק. אני מקבלת את הדרך בה ניתח אלעד את משמעותה ומתפלאת, כיצד חברי תומכי השיתוף המושבעים ביותר אל הפצי השני התומכים בשיוך נכסים ובמעבר לאורח חיים לא שיתופי וכיחה הצביעו נגד.

עם זאת, אינני חושבת שהרעיון ל"חבר קהילתי" מת באיבו וכי על חברי הועדה להתייחס ממנו ומהיכסוי להעבירו בעתיד.

משיחות עם חברים שהתנגדו לו עולה כי חלקם קיבלו מידע מוטעה ושמעו חצאי אמתות שיצרו בהם חשש לביטחונם האישי ולעתידם. כנראה, אין אצלנו אמון מלא במידע כשהוא מושמע על ידי חברי משק, גם אם למדו והקרו את הדברים לעומקם.

לפיכך, נראה לי רצוי להביא אלינו אנשי מקצוע מהמעלה הראשונה הבקיאם בנושאי קליטה, הרחבה וקרקעות וכאלה שהובילו מהלכים מוצלחים למסלול "חבר קהילתי" ביישוביהם כדי לקבל מידע אמין, מדויק ונקי מאינטרסים אישיים. חברי המשק יוכלו לשאול, להבין וללמוד את הנושא ואת האפשרויות העומדות בפנינו. לאחר מכן, נוכל לבדוק אם התוכנית שעמדה להצבעה היא אכן הטובה ביותר או שקיימת הצעה אחרת טובה ממנה.

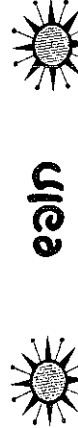
כרגע חשוב להרגיע את הרוחות ולעודד את מי שמרגישים שנפגעו מתוצאות ההצבעה ואחר כך להתפתח ללמידה מחודשת של נושא הקליטה כולו: קליטה מסורתית, "חבר קהילתי", שכונת הרחבה והקהילתי

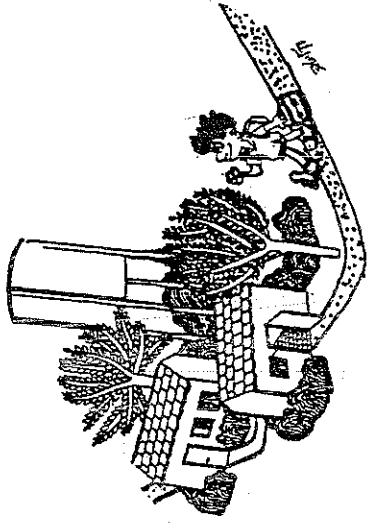
כיצד יש להתקדם.

אני קוראת לחברי הועדה להמשיך בתפקידם ולהוביל אותנו לצמיחה דמוגרפית ולישוב משגשג ופורח.

תופה

על קליטה ותושבות

יונה פרידמן

הייתי חבר הוועדה שנבחרה ע"י האסיפה לבדוק קליטה במשק.

מהר מאד הסתר לנו שקליטה סטנדרטית של חברים חדשים אינה ריאלית. המסקנה היתה לבחון קליטה שונה של חברים בקהילה, הבונים ביחם בעצמם ואינם תלויים כספית במשק.

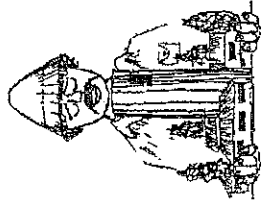
היינו מודעים לעובדה שזה שינוי בתקנון המשק. אבל ראינו פה פוטנציאל גדול של קליטה. לצערי עשינו, חברי הוועדה, לא מעט טעויות בניסיון להעביר שינוי זה במשק.

היה ברור ששינוי דרסטי כזה זורש זמן גם כדי להסביר את התקנון החדש וגם כדי לעכל אותו בתוך הקהילה שלנו.

חוגי הבית נעשו מאוחר מדי והיו צריכים להיות לפני האסיפה כדי לשתף עד כמה שיותר חברים בבניית התקנון.

המהלך נעשה בחפזה ולכן גם נכשל.

האכזבה הגדולה שלי היא שכל המתנגדים מעולם לא באו והציעו תהליך אחר לקליטה, אלא סתם התנגדו. מותר לכל אחד להחזיק בדעתו, אבל שיחשוב גם על העתיד, ועתיד ללא קליטה הוא מתכון לגפילה.

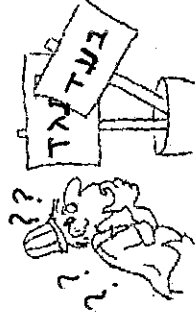
הצבעה נגד ההווה ונגד העתיד

יוסי בן דרור

68 חברים הצביעו נגד המשך קיומו של משק ניר עציון. אני יכול להבין את אלה שאינם רוצים בהמשך היישוב כשיתופי ולכן הצביעו נגד. כמו כן יש מספר חברים שתמיד בקלפי מצביעים נגד כל דבר ואיני בא לשכנע אותם. אך את אלה הרוצים בהמשך קיומו של המשק ומתנגדים לקליטה איני יכול להבין כלל. ברור שלא קליטה המשק יצטמק – עד שיגמר. הנקלטים עליהם מדובר, הם בעיקר בנינו – שלנו בתוספת מספר מצומצם של משפחות נהדרות החולקות איתנו את חייהם כבר כמה שנים.

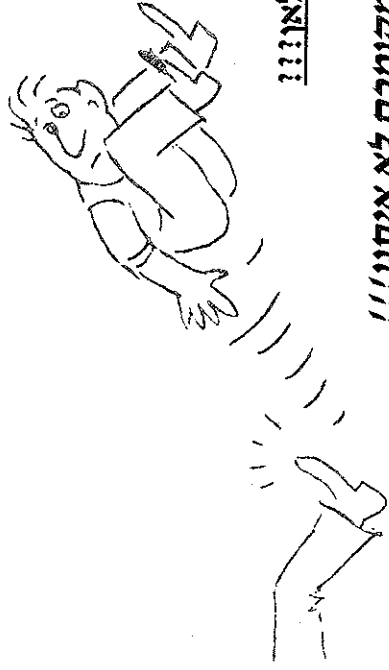
יש שעדיין חולמים על קליטה מסורתית, שלא מגיעה. בכל אופן האם אנו מעוניינים להשקיע בבניית בתים לנקלטים חדשים ולקבל חברים חדשים ללא תשלום כל דמי הצטרפות – איני בטוח. צריך לדון ולהחליט בעניין. בהצעת הקליטה שנכשלה בקלפי, מעבר לעניין חברתי הרב שהיה בה, היה גם ההיבט כלכלי לא מבוסס הן בהכנסות מדמי הכניסה והן ממיסים על שירותים שאמורים להגיע באופן שוטף.

אני מבטיח לשמוע בסבלנות כל אחד שמתנגד לקליטה – למה?

תופ

בס"ד כ"ט אייר תשס"ח

דור התמשך לאו!!!

68 אנשים אמרו לנו אתמול מקומכם לא איתנו!!!

לא כתושבים, לא כחבר תושב, ולא כשכירים אלא כבנים – אנו חלק מדור ההמשך של המשך – לנו ולבאים אחרינו אתם אומרים **לא!** ויותר מפעם אחת אנו מרגישים לא רצויים.

הבחירה שלנו לא להיקלט במשק כחברים אולי לא ברורה לכולם, אבל היא עובדה שמתאימה את עצמה לאורח החיים הרווח כיום (וההוכחה היא שאין גם פניות לקליטה מבחוץ). למרות זאת, אנחנו אוהבים את המקום בו גדלנו ורוצים להמשיך לגור בו, ליד משפחתנו, לידכם (כמו שבאופן טבעי קורה בכל המקומות אחרים).

האפשרויות העומדות בפנינו מוגבלות:

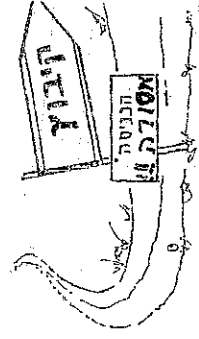
- לתת לנו אפשרות לבנות בתים על חשבוננו כחברים עצמאיים – לא!
- לשכור כאן בית כתושבים – אנחנו בעמדת נחיתות – תושב חוץ יכול כל בית שירצה, אבל בן משק... רק דירות לא משוייכות (ראה מקרה וול-רסל).

אז איפה המילים הגבוהות על הרצון לדור המשך וקיום צוואותיהם של המייסדים שרק לפני 58 שנה נלחם בשיניים להקים כאן ישוב לתפארת. השנים חולפות הישוב הולך ומזדקן.

אנחנו הבנים שגדלנו על הסיפורים של דור המייסדים והתחכנו על ידי הורנו דור הממשיכים, רוצים להמשיך כאן דור שלישי, להצטרף את שורות הישוב, לראות פה קהילה משגשגת ולחובל לעוד 60 שנה יפות ופורחות- ושוב אנו מקבלים **לא!**

לכל המצביעים נגד- מה יקרה כשבניכם יגדלו וירצו לגור לידכם אך לא בתור חברים, גם להם תגידו לא!!!

שנה שלמה אנחנו מצפים בכליון עיניים להתגשמות הרעיון של חבר תושב, האם משהו יכול לתת לנו תשובות עכשיו לגבי העתיד שלנו כאן!!!

בכבוד רב

חרבה הערכה למשק ופועלו

ואכזבה מהמצב הקיים

בני המשק המעוניינים להמשיך ...

גם אם האמת כואבת, הצטערנו שהיה עלינו לתלות את המכתב שוב ושוב על לוח המודעות לאחר שהורד מספר פעמים.

תופה

מנהלי קהילה – אבי יהודה
לכבוד,

ניר עציון

הנדון : סיום תפקידינו בוועדות השונות

כידוע, לפני כשבועיים עמדה להצבעה הצעת שינוי תקנון, אשר אישורה היה מאפשר את קבלת משפחותינו כתושבי קבע בניר עציון, ע"י פתיחת אפשרות קבלת "חבר תושב" למגורי קבע במשק.

לצערתנו הרב, ההצעה אשר על מנת לקבלה נדרש רוב מיוחס של מצביעי 'בעד', דחתה ברוב קולות.

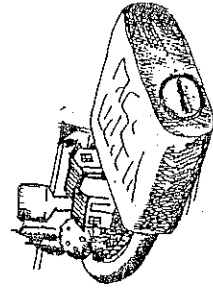
תוצאות הצבעה זו מלמדות כי משק ניר עציון לא מוכן לקבלנו כתושבי קבע, על כל המשתמע מכך.

אנו מצידנו, רצינו (ועדיין רוצים) לראות את עצמנו כתושבי קבע בניר עציון. בהתאם לכך, פעלנו בשנים האחרונות כחלק בלתי נפרד מהקהילה, כולל השתתפות בנשיאה בנטל של קיום חיי הקהילה.

בין השאר, למרות שלא היה זה 'מחובתנו' הרשמית להיות שותפים בוועדות שונות, ראינו לעצמנו מחויבות אישית לעשות זאת, והתנדבנו ופעלנו בוועדות אשר נוגעות ישירות לחיי הקהילה, כחלק מראייתנו את עצמנו כחברים בה.

תוצאות ההצבעה אשר מלמדות כי אין אנו רצויים כחברי קבע, גרמה לנו סתירה פנימית לא פשוטה בין הרגשת המחויבות שלנו, לבין האמירה הרשמית של משק ניר עציון כלפנו.

אנו נאלצים להודיע לכם על סיום תפקידינו בשלב זה בוועדות השונות.
למותר לציין, כי כל זמן שאנו גרים פה, נמשיך להיות חלק מהקהילה, אם כי לא בתפקיד רשמי. כמו כן חשוב לנו לציין, כי אצל כל אחד מאיתנו התקבלה החלטה זו לאחר לבטים לא פשוטים, ומתוך צער על כי אנו נאלצים לבצע צעד זה.

בברכה,

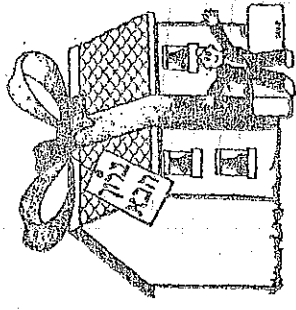
הדס צידון, חגי ספוקיני, צביקה זינגר – ועדת תרבות
בוועד ליוני- ועדת חינוך, ועדת בית כנסת

העתק: לוח מודעות

מלכתחילה רצינו לתלות מכתב זה על גבי לוח המודעות בלבד, ולא לפרסמו בבניר. לצערנו הרב, בכל פעם שתלינו מכתב זה על הלוח, הוא "נעלם" תוך שעות בודדות...כמובן, מבלי שמוריד המודעה הזדהה בדרך כלשהי.
הופתענו להיוכח שבניר עציון אנשים בוחרים בדרך זו של השתקה, בלי להתמודד עם תוכן הדברים בצורה גלויה ומקובלת.

תודה,
בועד

תושבים? חברים? שותפים?

נירה רוך

בשבועות האחרונים געשה ניר עציון מדיונים ויכוחים על הנושא, " חבר תושב – כן או לא".
זפים חולקו בתאי הדואר, חוגי בית נערכו בנושא (אליהם הגיעו בעיקר המשוכנעים) ובסופו של
דבר הועברה הצבעה בקלפי, ותוצאתה – שלילית.

כאן החל מחול שדים חדש, בני המשק ותושבים ותיקים שאינם חברים, כולם הרגישו נפגעים,
ההצבעה לתחישתם, היתה נגדם אישית. הצבעתם נגד? לא רוצים אותנו כאן. לא נשתתף בועדת
בקו היינו פעילים, אנחנו נשארים פה כברירת מחדל.
לדעתו כמה דברים נעשו פה בצורה שגויה.

ראשית, מה החיפזון? למה צריך להעביר הצבעה בנושא עקרוני כזה תוך שבועיים שלושה?
אולי היה צריך להעביר הצבעה עקרונית לשינוי תקנון, אפשרות לקבלת חבר תושב או חבר
קהילתי ואחר כך לדון בסעיפי התקנון סעיף סעיף. אני בטוחה שהיו חברים שהיו בעד המהלך אך
התקנון המוצע כשלמות אינו ברור להם, אינו מוסכם עליהם, לפעמים רק סעיף אחד או שניים
מתוכו וכבר הצביעו נגד, חברים שונים הצביעו נגד מתוך מניעים שונים לגמרי זה מזה.

לרוב ההצבעה לא היתה נגד התושבים, ובוודאי שלא נגד בני המשק החיים איתנו. אלא נגד שינוי
בתקנון שעברנו הוא משמעותי מאוד, כיוון שהוא גורר אחריו השפעה על אורחות החיים שלנו
והוא כרוך גם בסיכונים וככל דבר חדש הוא מפחיד.

ועדת חינוך תמשיך לפעול גם ללא מי מן התושבים שלקח בה חלק, (כיוון שיש לו ילדים בנגים
ורצה להיות שותף, לשמחנתנו). ועדת תרבות גם היא תמשיך לפעול ללא התושבים שלקחו בה
חלק (מתוך רצון להיות שותפים לחיי התרבות בישוב בו הם גרים). וזה בסדר לקחת צעד אחרה
ולתפסיק להיות פעילים (חברי המשק עושים זאת כל הזמן...).

אנחנו שמחים שאתם פה. אתם מוסיפים ומעשירים את אוכלוסיית ניר עציון, אנחנו נשמח אם
תהיו שותפים בתחומי החיים הקשורים אליכם. אבל תבינו שלחץ ואיזמים לא יועילו פה. יתכן
שאנחנו לא בשלים למהלך כזה. יתכן שיש צורך בפעילות הכנה מעמיקה יותר וארוכה יותר, יתכן
ונבשיל למהלך הזה בזמן הקרוב ויתכן שזה יקח יותר זמן. בשום פנים ואופן אין פה הצבעה נגד
מי מכם באופן אישי. הרי זה לא היה זה משהו שהובטח לכם כשבאתם לגור עמנו, זה משהו שלא
קיים עדיין.

ולמוסדות המשק ולוועדה שהובילו את המהלך ונכשלו הפעם - המציאות מראה שכלל הקיבוצים
בהם נעשו שינויים אלו ואחרים, אפילו המינוריים ביותר, לא עברו השינויים בפעם הראשונה
ולרוב גם לא בשנייה. צריך לבדוק, לשבת עם החברים ולשאול לדעתם, גם בשיחות חברים אבל,
גם בשיחה אישית, להסתובב ולחוש את רחשי החברים ולהקשיב בראש פתוח, בהכנה ובסובלנות.

מהו שמפריע להם במהלך? מה יאפשר את קבלתו? ואולי יש להם רעיון אחר לפתרון הבעיה
הדמוגרפית, שכולם מודעים לה. יתכן ויהיה צורך במישהו היצוני, אובייקטיבי, שיתווך בין הדעות
השונות. ולא להרים ידיים, לא רוצים? לא צריך! אתם כבר תראו לאן זה יוביל... כי בסופו של
דבר בעתידנו אנו מדוכב.

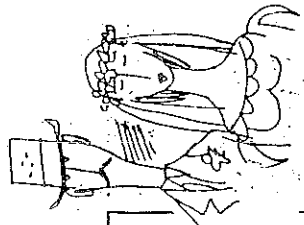

תופ

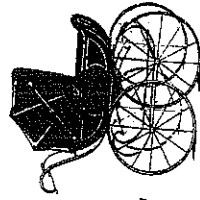

לשרת
 ולכל משפחת ויזקלר
 מזל טוב
 לנישואי תוכחה
 חגית עם אליהסר
 בת מרים ושמעון תג'בי

ברכות לנישואין

לאילנה ודני בלכמן
 לדבורה ויילי כהן
 לנישואי הבת
 שיר עם טל

ברכות מכל הלב:
 למרים ושמעון וייצמן
 להולדת הנכד
 ירחאי
 בן לפורת ונריה

**ברכות לבת
 המצווה:**

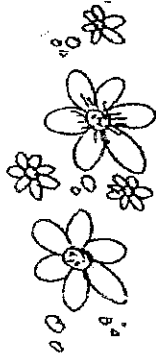
למעייין
 לחנה וארון
 ולכל משפחת נווה

לרותם
 ליהודית ויהנתן
 ולכל משפחת
 רוזנברג.

מזל טוב!

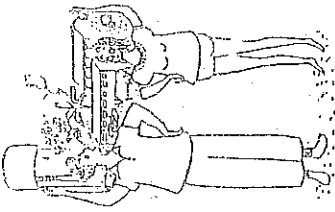

ימי לילי
 קורס קינא
 אפרז פויאפ פארפא
 ומיוס פויאפ פויאפ

תופ

הגעתי לקורס מנהיגות צעירה בעין הנצי"ב לוותה בהרבה לבטים (מנהיגות צעירה - זה לא משהו שעוברים בתיכונים??), אך הספקות התפוגגו אחרי המפגש הראשון.

הקורס שנמשך כשלושה חודשים, היה קודם כל חזויתי ומהנה, מעין פסק זמן יזום משגרת היומיום שהעניק את האפשרות לקחת צעד אחורה ולהסתכל על התהליכים המתרחשים בקיבוצים בראיה ארגונית - מערכתית.

הקבוצה הורכבה מנציגי שלושת קיבוצי העמק (עין הנצי"ב, מידת צבי, שדה אליהו), שני קיבוצי הגלבוע (מירב ומעלה הגלבוע), קיבוץ לביא ולראשונה לקחו חלק גם נציגים ממושב ניר עציון. השילוב של קיבוצים מופרטים יותר ופחות הניב דיאלוג מעניין בין המשתתפים בנוגע לאורחות החיים, ולמידת יכולתו של כל אחד מחברי הקבוצה להשפיע, ולו במעט, בסביבתו הקרובה (קהילה/מקום עבודה).

שתי התמות המרכזיות שליוו את הקורס היו תקשורת בינאישית ותהליכים ארגוניים. בכדי לודא שאכן החומר הנלמד הופנם לקח על עצמו כל משתתף להרים פרויקט בקהילתו. בין הפרוייקטים שהוצגו: בניית חזון ומסמך יסוד למערכת חינוך לגיל הרך, הובלת פרויקט מחזור בקיבוץ, העשרה לימודית של צוות ניהול בכיר בענף מרכזי ועוד.

האווירה המאפשרת בקבוצה וההנחיה המקצועית של שמעון, יצרו מחוייבות רבה לקבוצה ואפשרו דיונים פתוחים וכנים על אותם נושאים שמפגישה לפגישה הסתבר שמלווים את כלנו, מי יותר ומי פחות.

ברמה האישית קבלנו בקורס כלים מעוררי חשיבה על דפוסי העבודה שלנו וסגנונות של תקשורת אפקטיבית. ברמה הקבוצתית (חשוב לא פחות) התאפשר מפגש בינאישני נעים ופתוח בין חברי קיבוצים שונים...

זה המקום להודות למנחה זכאי על הארגון, השיווק והליווי של הקורס ולשמעון פאר על ההנחיה המקצועית והיכולת לרתק אותנו בכל מפגש מחדש.

(התפרסם בעיתון "עמודים")

מלי ליאון
ברמית עדן
אורן יהלום
ניר שער

לסיום קורס מנהיגות צעירה
כה - לחץ!

עם הבחירה

אסף וול

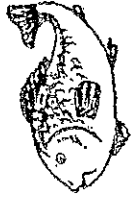

פורסם בערוץ יהדות ב-YNET

איך זה שהמפקד הנצאח את המועמדת החזקה - הפוגית - מתחרת הציפור האומית?
אסף וול סבור כי הצד היחיד נמצא בבחירות זה הזמן לבחור את הדג, הנהן, חיות הבר
והפרח החזי ומתי הנהן החזית שלכם?

היהודי נאלץ לבחור ללא הרף. בין רע לרע יותר, בין גירוש ספרד לגלות אשכנז, בין לבני
לאברהם-בלילא. לאחרונה אף רבו התחרויות בהן נדרשנו לבחור צמחים ובעלי חיים
לאומיים. לא תמיד עלה בידי להבין את מטרת הבחירות. האם כעת, משנבחרה החזיקת
לציפורנו הלאומית, עלי להצדיע לה כשאני פוגש בה? ומדוע לא הוכנסה המועמדת החזקה
ביותר לתחרות, הפרגית? כך או כך, נראה כי הצד היהודי הזנח באופן פושע במהלך
בחירות אלו ולכן החלטתי לערוך בחירות משלי בארבעת הקטגוריות המובילות: הדג, העוף,
בעל החיים והפרח היהודי.

הדג היהודי. בקטגוריה זו הנטייה היהודית האינטואיטיבית היא כמובן לבחור בקרפיון. אלא
שלאחרונה נשמעת ביקורת חריפה מאוד על כמה ממאפייניו של דייך בריכות זה. זאת לאור
העובדה, כי אימץ לעיתים גישה סקטוראלית בנוהג להופיע בצלחותינו כשכיפה כתומה
לראשו. בנוסף, הועלו מספר טענות בדבר "השתכחותו" של המועמד, טענות המערערות את
מעמד הקונצנזוס לו זכה עד כה.

אי לכך, נופלת בחירת השופטים על דג ה"לגיון הנודד" הידוע יותר בשמו היידישיאי "אבו
נפחא". דג זה משקף במובהק כמה מתכונותיהם הבולטות של נבחרי העם הנבחר: הוא
ארסי, זולל רכיכות ובאופן כללי חסר תועלת. אך דווקא תכונה אחרת מכריעה את דעת
השופטים לטובתו. מדובר ביצור המסוגל להתנפח מעבר לכל יחס לגיון, דווקא בשעה שהוא
שומר על זכות השתיקה וממלא פיו מים. להערכת השופטים, יתרון זה מגלם פוטנציאל של
29 מדרטים לפחות.

העוף היחיד. לפני שייפתח הדיון במקצה זה, הרשו לי לקרוא לפסילת המועמדת הציניתי, הזכיקפת. ככל
לא ברור כיצד ציפור המתנאה בכיסוי ראש דו-כפתי, גרפה את מרב הקולות בקרב עם המתעב חובשי
כיפות. לא רבותי, לא על הדוכיפת תהיה תהלתנו.

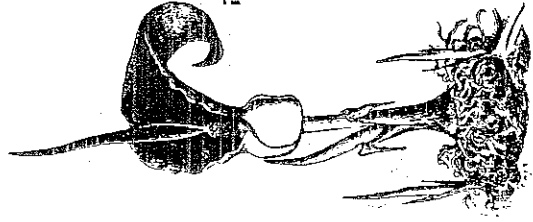
על הציפור הלאומית להיות מזוהה יותר עם אפיו של העם היהודי. עליה לשקף טוב יותר את
מנהגיו ומנהיגיו החל בדוד המלך של ראשית אומתנו ועד משה קצב לו זכינו בימינו. לכן
המועמד הטבעי ליצחון בקטגוריה, זה הניצב זקור וזקוף כמו יהודי גאה, הוא כמובן הבולבול.
אך יש מועמד מתאים אף יותר. ליתר דיוק, מועמדת. מדובר בציפור שדרכיה אומצו על ידי
בני העם היהודי אחת לאחת. ציפור שהתנהגותה מאפיינת את מדיניות אומתנו בצורה
מדויקת להדהים ולכן היא הזוכה בקטגוריה הנ"ל. תעלה ותבוא, בת היענה.

חיות הבר היהודית. אם נתחשב בעובדה, כי מטרתו של כל יהודי הפוגש ביהודי אחר היא
לחפור במוחו של יריבו בכל נושא שהוא, הרי שעל התואר ליפול בחיקה של החפרפרת.
בנוסף, בדומה ליהודים רבים, גם רגלה של החפרפרת מעולם לא דרכה על אדמת ארץ
ישראל. יתרה מכך, מכרסמת מופלאה זו מחזיקה בעוד תכונה יהודית נפוצה: היא לא רואה
אף אחד ממטר. בודאי הייתי בוחר בה ללא שום פקפוק, אלא שיש מועמד ראוי אף ממנה.

חפץ

בעל החיים היהודי האולטימטיבי לדעתי, הוא ללא ספק חזיר הבר. אם נתעלם מכמה סטיגמות ישנות, נמצא בו בעל חיים המציג באופן מופלא את אורח החיים היהודי. כמיטב המסורת היהודית הקהילתית והדביקה גם החזיר חי בביצות. הוא חובב קטטות בוץ ובהנה יותר מכל להשליך רפש בעמיתיו. אך התכונה המעניקה לו את התואר באופן סופי היא, שבדומה לרוב היהודים, אף הוא אינו כשר.

ואך אפשר בלי הפרח הייצוגי של מדינת היהודים? ובכן, במקרה הזה הייתי בוחר ללא היסוס בלוף המממר. הוא אמנם מכוער, מסרוח, מגעיל ורעיל, אבל מה? עשה צבא.

אגדת הדוכיפת מתוך כתבי ביאליק.

מי ענד לדוכיפת ציצת נוצה

ושלמה בנה לו הרחק במדבר, מהלך שלשת ימים, עיר המודיות ושעשועים, גני פלאים פנה, תלויים בין השמים והארץ, היא העיר תדמור, ונמלט אליה המלך מעת לעת מתשואות היבילו. ונשר לבן לשלמה נשר אדיר וחזק, אך אבר וגדול פגפים, אשר ירפב עליו המלך, ודאה עמו ברכיע פכל-הפצו. והיה מדי עלות על לב המלך לדאות תדמורה, ורכב על הנשר וקבע עמו במדבר ובה כד בטה אל עיר החמדה, והתקמה בה פלכו, ושם לא ידע דבר אחרו ודבר שובו. פכה יעש ה כל-הימים.

ויהי היום וירפב המלך שלמה על הנשר פמשפטו ופניו תדמורה. הוא בחצי הדרך, והשמש הקהה על ראשו, וייעף מאד ויתעלף, פמעט ופל ארצה. וברע לו, ופסט בה זכה, מאין לבא עזרו, והנה עדת דוכיפתים לפניו, מחנה עצום ורב, משוטטות הנה והנה ברכיע השמים, ומלכין בראשו. וירא מלך הדוכיפתים את-פני שלמה והנה הוא ברע, ויבנהל אליו פרגע את-פל-מחנתו, ותרומה הדוכיפתים ותרחפה כלו מפעל לראש שלמה, ותשקנה כנפיהו אשה אל אחותה, פנה אל פנה, ותהינה פסכה ופענו לראש המלך, להצל לו מרעותו. אז תשוב רוח המלך שלמה אליו ויחי. וירא שלמה את-אש ר היטבו לו הדוכיפתים, וידבר אליהו לאמר:

"אתו גמלתו היום חסד עם אדוניו, לכן חי אני, אם אשלחן מעמי ריקס. באנה ושאלנה ממני דבר כאשר עם לבבו ואני את-שאלתו אמלא."

ויתן להו המלך זמן, ותעלנה הדוכיפתים פיום תמים. ואחר-כך בא מלך הדוכיפתים להביא לפני שלמה את-שאלת בני עמו. ויאמר שלמה אל הדוכיפת:

"ההיטב התבוננת פטרם תשאלני?"

ותעו הדוכיפת:

"אני נעמי התבוננו בדבר היטב, וזאת שאלתנו מעם המלך: יתן נא לבלנו ציצות זהב, עטרות

לראשינו!"

ויאמר המלך:

שאלתו תנתן לבו, ציצות זהב תהינה לבו, עטרות לראשיו, ואולם דעי ודאי פי הספליה לשאל. והיה בבוא עליך רעה וחקמת על אולתך, ושבת וכאת לפני, ואני לא אמנע ממך ישע."

ויצא מלך הדוכיפתים מאת פני שלמה וציצת זהב על ראשו, וגם ליתר הדוכיפתים נתנו ציצות זהב לבלו. וגם לבב הדוכיפתים פציז והבו, ותלשנה גאון וגבה. והתקלכו פל-הימים על-פני גדות הנוחלים וליז פל-מקוה מים, והיו להם המים לראי, אשר ביטו בו אל יפי צלמו, והתהדרו והתגודרו, והתיפפו. ואולם מלפת הדוכיפתים הרבה להתגאות מפלו, ותצל ותשב לה על עגרו מענפי העצים. ולא שעתה עוד לקרביה מפגי משפחתה, וגם את-רעותיה מיתר פצלי-הקנו לא הפינה, פי אמרה: מי הצפרים האלה פי אתחפר להו; אני — עטרת זהב בראשי;

וציד אחד מאנשי המקום התבונן אל דרכי הדוכיפתים, ובטמנו להם פחים, ויתן שבר ראי בתוכם, ותפר דוכיפת לראות צלמה בראי ולהתחדר, פמשפטו, ויעשותה בה זכה ותאחו פפח ותלפד. ויהי כראות הציד את העטרה הנוצת בראש הצפור, וימהר וימלק ראשה וישא מעליו את-העטרה, ויביאנה לפני צורף נחש ת. לדעת מפיו מה היא. ויאמר הצורף הערם: איו זאת פי-אם עטרת נחש ת. ויתן בה לציד ששים פרוטה ויאמר: הביאה למוה עוד, אם תמצא, ואל תגד לאיש דבר.

וַיָּצֵא הַצִּיָּד וַיִּלְכֹּד דוֹיכִיפִתִּים רַבּוֹת, וַיִּמְכַר אֹתָם-עַטְרוֹתֵיהֶן לְצוּרֵף הַחֹחַשׁ. ת.

וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּשְׂרַף לִפְנֵי הַצִּיָּד צוּרֵף זָהָב, וַיֵּרָא אֹתָם-הַעֲטוּרוֹת בְּיַדוֹ וַיִּגְדֹּל-לוֹ, כִּי זָהָב טָהוֹר הוּא, וְגַם הַרְבֵּה לוֹ בַּמַּחֲסֵרוֹן וַיִּתְּנוּ-לוֹ כֶּסֶף זָהָב כֶּסֶף זָהָב לְאַרְבַּע אַרְבַּע עֶטְרוֹת. וַיְהִי בְּהִשְׁמַע הַדָּבָר בְּעַם, וַיִּמְלְאוּ מִהֵרָה כֹּל-גְּבוּלוֹת הָאָרֶץ וְכָל-עִירָה מִסְבִּיב מִשֶּׁק קִלְשׁוֹתַי וְתַשׁוּאוֹת חַצִּים. כֹּל-הַיָּדִים הַכִּינּוּ יָדוֹ, וַיִּמְחֵר הַפְּחִים וְהַמְצוּזִים עֲלֵה מֵאֵד, כִּי רַבּוֹ הַקּוֹפְלִים עֲלֵיהֶם, וְעוֹב אִישׁ אִישׁ אֶת-מִלְאֲכָתוֹ יוֹ וַיֵּצְאוּ וְשִׁטּוֹ כֹּל-הַיָּמִים בֶּשׂ. דָּה בְּקִשְׁוֹת וּבְחֻצִּים. כְּמַעֲט תִּלְאָה דוֹיכִיפִת – וַיִּקְוָה כְּרַע הַחֹחַ, אוֹ הַמְצוּזָה תִּלְכָּדוּהָ וְנִתְפָּשָׁה. לֹא מְנוּס לְדוֹיכִיפִת וְלֹא מִפְּלִט.

וַתִּבֹּא עֵת צִרָה לְדוֹיכִיפִתִּים, לֹא הָיְתָה כְּמוֹהָ לְבַעֲלִי כְּנֹפִים מְעוּלָם. מִיּוֹם לְיוֹם מַעֲטוֹ וַתִּצְעָרְנָה, עוֹד מְעַט וְנִכְחָדוּ כָּלֵן מַתְחַת הַשָּׁמַיִם. וַיִּכְבֹּד הָאֱבֶל בְּעֵדוֹת הַדוֹיכִיפִתִּים.

וַבַּיּוֹם לְמַלְךְ הַדוֹיכִיפִתִּים וְלַעֲמוֹ, וַיִּזְכֹּר אֹתָם-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמַר לוֹ שְׁלֵמָה בְּיוֹם יַתְנוֹ לוֹ אֶת-צִיצֵת הַזָּהָב, וַיָּרֶם וַיֵּצֵא בְּדָרֶךְ מוֹדָבָר וַעֲרִבָה, מִקּוֹם לֹא תִשְׁלַט בּוֹ עֵין צִיָּד, וַיִּבֹא וַיַּעֲמִד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּסְפָּר-לוֹ אֶת-כֹּל-הַרְעָה הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר הִיגִיעָה אֵלָיו וְאֵל עַמּוֹ עָקֵב צִיצֵת הַזָּהָב, וַיִּבְךְ וַיִּתְחַנֵּן-לוֹ לְהִשִּׁיב אֹתָם-הַרְעָה מִעֲלֵיהֶם.

וַיִּשְׁלַמָּה שְׁמַע אֹת-וַתְּחַנֵּן הַדוֹיכִיפִת וַיַּחֲמַל עֲלֵיהָ וַיֵּאמֶר:

”אֲבֹן נוֹאֲלֹת מֵאֵד, כִּי בִקְשִׁית לָךְ עֶטְרוֹת זָהָב, וְהִנֵּי הִלָּא הִזְחַרְתִּיךְ מִרְאֵשׁ. גִּאֲוִתְכֵן וּפְחִיזוּתְכֵן הוּא הַיּוֹם בַּעֲבוּרְכֵן. וְאוּלָּם מִזְכָּרִי, לָכֵן אֶת-הַטּוֹבָה אֲשֶׁר גִּמְלָתוֹ עָלַי, וְנִטִּיתִי לָכֵן אֶת-חֲסִידִי גַם

הַפְּעָם. וְנִתְּתִי לָכֵן עֶטְרוֹת נוֹצָה בְּרֵאשֵׁיכֵן תַּחַת עֶטְרוֹת הַזָּהָב, וְלֹא תִהְיֶינָה לָכֵן עוֹד הַעֲטָרוֹת לְפִיזָה וְלַמוֹקֵשׁ.”

וַתֵּצֵא הַדוֹיכִיפִת מֵאֵת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וַצִּיָּד וַצִּיָּד נוֹצָה בְּרֵאשֵׁיהָ. מִן הַיּוֹם הַהוּא וְהִלָּאָה לֹא יִסְפוּ עוֹד הַצִּיָּדִים לְרַדֹּף אֶת הַדוֹיכִיפִתִּים, וַתִּשְׁקִטְנָה הַדוֹיכִיפִתִּים בְּקִינָתוֹ, וַתִּפְרִינָה בְּאֶרֶץ, וַתִּשְׁוֹטְטְנָה לְבִטַח וְאִין מְחִרִיד.

אישה קטנה – גדולה

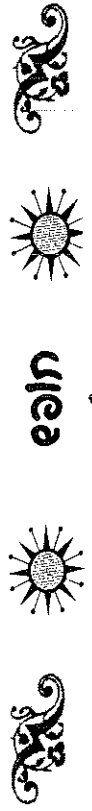
אריה זינבי

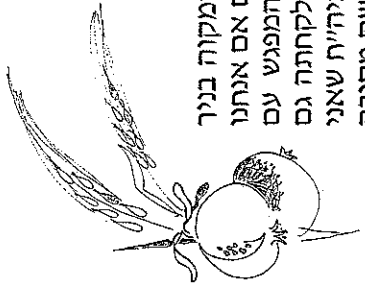
בחודש אדר בשנה שעברה הקדשתי את אחת הכתובות (המודור לחיפוש קרובים) לזכרה של הגברת ביאנקה פינקרלה מאיטליה והבטחתי שאקדיש לה בעתיד כתבה נפרדת. אז במלאת חמש שנים למותה, ובסמוך ליום השואה, הנה סיפור חייה שלעניות דעתי עם קצת השקעה ניתן להופכו לסרט מרתק שבעצם יכול היה להיות סיפורו הפרטי של כל אחד מבני דורה. ביאנקה סיפרה לנו את סיפור חייה בהמשכים עת שהתה אצלנו בחורפים ועת שהינו אצלה בקיצים. נסענו איתה לטיול שורשים ואת רוב האמור כאן, היא סיפרה לנו בגוף ראשון והראתה לנו את המקומות ממם. איננו מתיימרים חלילה לשפוט אותה או את התנהגותה על דבר זה או אחר, כי מי אנו? שנעשה זאת. אנו פשוט מספרים את סיפורה כפי שסיפרה לנו אותו מתוך מחשבה שהיא בטוח רצתה שנביר אותו לדורות הבאים. זהו סיפור שעובר בנקודות שבחלקן מוכרות להרבה אנשים כך שהם יוכלו לתאר לעצמם את הסיטואציה בזמן ובמקום האמור.

אבל בטרם ניגש לסיפור חייה, נספר כיצד הצטלבו דרכינו לפני שמונה עשרה שנים. כאשר חזרנו מהשליחות באיטליה, נזקקנו לאישפוז ארוך בביה"ח "בני ציון" עבור אחד מבני המשפחה. אחרי מספר חודשים פנתה אלי ראש המחלקה וביקשה את עזרתי באיסוף תרומות. החלטתי לנסוע לחבריי באיטליה כדי לנסות לגייס תרומות עבור המחלקה. בהכירי אותם, חשבתי שעדיף יהיה לבוא אליהם עם סל קניות – מעין רשימה של מכשירים רפואיים שהיא צריכה, עם הסבר ועלויות. היא הסכימה ואני נסעתי לשבוע למילאנו ורומא. ה' הצליח את דרכי וחזרתי ארצה עם חמישים אלף דולר שכיסו את מרבית המכשירים. לכל מכשיר שקנינו צירפנו הקדשה עם הנוסח שהתורם ביקש לרשום והיינו מאושרים שיכולים היינו ולו במעט, לגמול לצוות על הטיפול המסור לו זכינו אצלם.

שבוע אח"כ קיבלתי שיחת טלפון באיטלקית מגברת שסיפרה ששמעה שהייתי במילאנו למטרת איסוף כספים וגם היא מבקשת לתרום. נתתי לה את פרטי חשבון הבנק של העמותה שהקמנו לצורך הנסיעה ודרך אגב שאלתי באיזה סכום מדובר. היא ענתה לי שמדובר על חמישים אלף. חשבתי שהיא מתכוונת ללירטות (בסביבות לשמה והיא סירבה לתת לי אותו, היא ביקשה להעביר... חמישים אלף דולר. הייתי בהלם, שאלתי שנקמה בכסף שלה והיא ביקשה שנרשום לעילוי נשמת אלמונית. שאלתי מה לכתוב על המכשיר שנקמה בכסף שלה והיא ביקשה כתובת כדי לשלוח לה הגברת פרוספרה בולאפי היי"ד (עוד נחזור לשם הזה בהמשך). ביקשתי כתובת כדי לשלוח לה קבלה והיא ביקשה שאשלח לגברת במילאנו שממנה שמעה עלי. היתה זאת אישה ידועה בקהילה אותה הכרנו מקרוב. לימים, כאשר שאלתי אותה למה חיברה בינינו, היא אמרה לי שהיתה בטוחה ש"השידוך" הזה יהיה טוב גם לנו וגם לביאנקה. התרומה הגיעה אחרי מספר ימים. כולט בביה"ח שמחו למשמע החדיעה. הפעם ביקשתי ממנה לביה"ח סכסוד של דולר ממנו תמורת דולר ממני והוא הסכים, כך זכתה המחלקה במכשיר חדיש בעלות של מאה אלף דולר שאף אחד שם לא חלם שיוכלו לקנות. שנים אח"כ המשכנו להגיע לבדיקות במחלקה ותמיד חלב התרחב משמחה למראה המכשירים.

אחרי שש שנים צלצל הטלפון בביתנו ומהעבר השני נשמע קול אישה באיטלקית. היא הציעה את שמה כביאנקה ואני לא היכרתי אף ביאנקה. היא הזכירה לי תרומה בסך חמישים אלף דולר ואז הבנתי במי מדובר. היא סיפרה לי שהיא בארץ ואמורה לטוס חזרה הלילה. היא סיפרה לי ששנים רצתה לפגוש אותי ולא הצליחה למצוא אותי כי במספר הטלפון שקיבלה ענו לה בערבית, אנונו כבר עברנו מרכסים לימין אורד וכנראה מספר הטלפון שלנו נדד למשפחה אחרת. מאוד רציתי לפגוש אותה כדי לגלות מי הייתה האישה האצילית שתרמה סכום כה נכבד וכל זאת חפצה להשאיר עלמות שם. לא נתתי להזדמנות לפגוש אותה לחמוק מבין ידי והבאתי אותה מרמת גן לימין אורד. לפי קולה חשבתי שהיא בת חמישים אבל כשנפגשנו הבנתי ממנה שהיא בת שמונים וחמש. היא היתה צלולה לחלוטין. ניסיתי לשמוע ממנה מי היא אבל היא אמרה שסיפורה ארוך ועדיף שאספר לה על עצמי. היא היתה בטוחה שאני עובד כמגוייס כספים בביה"ח, תיקנתי אותה והסברתי לה במה מדובר. היא התרגשה מאוד וביקשה לפגוש את משפחתנו. סיפרתי לה על

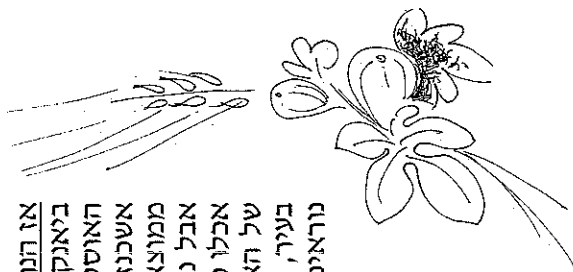
עבודתי בכפר וכך כאשר הגענו בדיוק "נפלנו" על טקס שנערך בכפר לבנות שחזרו מהמקוה בניר עציון בתום תהליך הגיוור. היא שמחה בשמחתם ושאלה למה הן צריכות גיור ושאלה גם אם אנחנו עושים זאת גם לבנים. עניתי שכן ושאלתי למה אבל היא דחתה את תשובתה. המפגש עם משפחתנו היה מרגש והרגשנו מיד שנוצרה כאן כימיה. הזמן היה קצר, מאוד רציתי לקחתה גם לביה"ח ולהראות לה את המכשיר אותו קנינו מכספה. נתתי התראה טלפונית למנהל ביה"ח שאני מגיע איתה תוך שעה, בהתחלה הוא לא שיתף פעולה אך לא היתה לו ברירה. ארגנו לה שם מסיבה צנועה בחדרו ואח"כ הראו לה את המכשיר וסיפרו לה שהוא הציל הרבה חיים והכל בזכותה. היא התיידדה עם מנהלת המחלקה ושאלה איך אפשר לעזור לה. הרופאה שאלה אותי מה לענות. אמרתי לה שאין לי מושג, אני מכיר אותה רק מספר שעות ועוד לא תהיתי על קנקנה, אז שתבקש מה שהיא צריכה ונקווה שזה יצליח. היא ביקשה לקנות מכשיר נוסף שעלותו חמישים אלף דולר, לחיצת היד הגיעה מיד ואחרי שבוע המכשיר כבר היה בביה"ח.

החזרתי אותה לשדה התעופה. נדנדתי לה במשך הנסיעה והיא התחילה לספר לי את סיפור חייה וביקשה לבוא ולהתארח אצלנו בחודש הבא ואז תמשיך את הסיפור. השבתי חיובית ללא היסוס. היה בה משהו בלתי מוסבר, אמנם אתם יודעים שיש לי "חולשה" ליהודים שאני מוצא, אבל כאן זה היה יותר מכך, הרגשתי כאילו זאת היתה הסבתא שלי. ביקשתי רק שתתקשר לפני שהיא באה כדי שנסדר לה דירת אירוח בכפר. אחרי חודש היא אכן התקשרה, אבל מהטלפון הציבורי בצומת, סבתא גזעית בת שמונים וחמש עם מזוודה הגיעה משדה התעופה באוטובוס ועוד לא היתה אז רכבת מהשדה... לחיפה ומשם לצומת, חצתה והתקשרה...

הביקורים המשיכו, כל חורף היא באה אלינו וכל קיץ נסענו לבית החופש שלה בהרי הדונומיטים. היו אלה תמיד זמנים יפים ביחד. שימשנו לה משפחה ותחליף למשפחה שלא היתה לה. בעצם אימצנו סבתא ולא ההיפך. כאשר דירת האירוח בכפר היתה תפוסה, היא גם לנה בבית הארחה במשק ואני בטוח שהצוות זוכר אותה. היא הפכה לבת בית בכפר, הצטרפה לטיולים, טקסים, אירועים, הדליקה משואה ביום העצמאות, נר זיכרון ביום השואה ובבקרית היתה מתעניינת באינטרנט כדי לראות מה כתוב בעיתונים של איטליה או עזרה למוזכרה בעבודה משרדית. היא עזרה בתרומות בכפר לפרויקטים שונים ואף תרמה להגדלת דירת השירות שלנו בכפר, שלימים הפך להיות בית הבנות של פרויקט המאה ונקרא – בית ביאנקה.

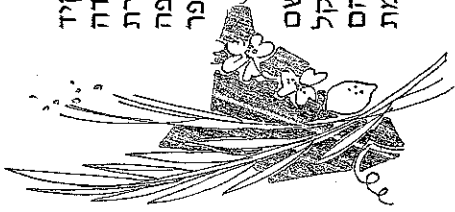
צדקה הגברת ממילאנו שהפנתה אותה אלי – היה זה "שידוך" הולם בינה לבין משפחתנו. שמחנו לארח אותה ולהתארח אצלה. את הדלקת נרות השבת הראשונה בחייה היא הדליקה בביתנו בגיל שמונים וחמש. היא השתוקקה ללמוד יהדות ולהשלים מה שהחסירה. היא חיקתה את מעשינו אבל תמיד ביקשה להבין. אני זוכר שבערב ט"ו בשבט ישבנו יחד ליד שולחן עמוס פירות ופתאום היא אמרה באיטלקית זה מזכיר לי ואז בעברית - חמישאים. בהתחלה לא הבנו מה היא אומרת. היא הסבירה שהיא זוכרת מהיותה ילדה קטנה חג בחורף שאימה חגגה עם פירות וזה שמו (זה היה חמישה עשר הוא ט"ו בחודש). בנסיעתנו הראשונה אליה הכשרנו את המטבח שלה, קנינו כלים חדשים והיא מאוד שמחה על כך. הפצרנו בה שתגיע איתנו לעיר הולדתה ותספר לנו ממקור ראשון את סיפור חייה אותו תקראו מיד. היא ניסתה לשכנע את בנה לבוא אך הוא סרב. הוא עדיין כועס על הסיטואציה שאליה נולד עד היום. נכדה הצטרף אלינו לנסיעה והסריט. זאת היתה הפעם הראשונה בה היא חזרה לביתה מאז עזבה אותו במלחמת העולם השנייה. היא הראתה לנו את הבית מבחוץ, היא לא העזה להיכנס פנימה, ביקשה לחסוך מעצמה את עוגמת הנפש במפגש מול הפולשים הלא חוקיים שגרו בו. היא הולכה אותנו לגן בו למדה, לביה"ס היסודי וכך הלאה.

אז הנה סיפור חייה של ביאנקה פינקרלה:
ביאנקה נולדה בעיר פינמה (לימים ריאקה) בשנת 1909 כאשר האזור היה עדיין שייך לקיסרות האוסטרו – הונגרית. היא נולדה למשפחה יהודית בורגנית ומתבוללת. אביה היה ממשפחה אשכנזית ושירת כקצין בצבא האוסטרו הונגרי. אמה היתה מורה, בת למשפחה איטלקית מיוחסת ממוצא ספרדי, משפחת בולאפיו (במקור כנראה - אבולפפיה). הסבא רבה היה רב בעיר טורינו, אבל נכדתו התרחקה וקיימה אורח חיים מסורתי. היא סיפרה לנו שבבית לא שמרו שבת ולא אכלו כשר וכל ניסיון של האם ליישם מה שראתה בבית אביה נתקל תמיד בצחוק ובביטול מכיוונו של האב. בבית זה גדלה ביאנקה ואחרי חמש שנים נולדה אחותה גורה. היא נשלחה לגן נוצרי בעיר, דיברה איטלקית כמו רוב תושבי העיר. מה שזכרה מהיהדות היה בעיקר תפילות בימים נוראים עת אמה לקחה אותה לבית הכנסת בעיר.

חופה

כאשר נולדה נורה עברה המשפחה לעיר קאשה (קושיצה) בסלובקיה בעקבות מעבר אביה לתפקיד אחר. כאן כבר זכתה ללמוד בבית הספר היהודי בעיר (אידובסקיה היא קראה לו). היא למדה לדבר סלובקית, הונגרית ואדיש ושמרה על גרסה דינקותא עד ערוב ימיה. אח"כ עבר האב לשרת בוינה ושוב המשפחה היטלטלה כדי לגור בקרבתו. כאן למדה ביאנקה את השפה הגרמנית, שפה בה שלטה על בוריה. ביאנקה סיפרה לנו בפרוטרוט על השתתפותה יחד עם כל ילדי בית הספר היהודי בלוייתו של... הקיסר פרנץ יוזף.

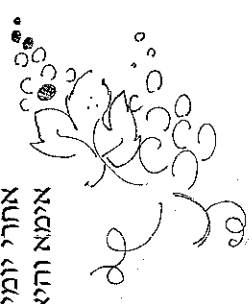
האב הוצב שוב בעיר פיזמה וכך חזרה המשפחה הביתה. ביאנקה סיפרה לנו בבדיחות שנונה ששם משפחתה פינקלה כנראה שאוב מהמילה באדיש פינקל שזה הצרור אותו מחברים למקל הנודדים וסותכים על הגב, אותו סמל ליהודי הנודד ברחבי אירופה וכנראה שאת השם הזה הם הרוויחו ביושר... הפעם כבר הפכה פיזמה לעיר בשליטה איטלקית כי הימים היו אחרי מלחמת העולם הראשונה וכל חצי האי איסטריה חזר לבעלות איטלקית.

ביאנקה סיימה את לימודי התיכון בעיר וגרשמה ללימודי רוקחות בעיר בולוניה. תוך כדי הלימודים תלה אביה ומת זמן קצר לאחר מכן. למרות יחסו האמור ליהדות הוא ביקש להיקבר בבית החיים היהודי בעיר. ביאנקה הכירה בחור יהודי בשם לייבוביץ' שהגיע ללמוד באותה אוניברסיטה מרומניה. הוא היה אהבתה הראשונה. היא מאוד רצתה להינשא לו אבל הוא לא רצה. אהבה נכזבת זאת היוותה גורם משמעותי בחייה בעתיד. היא הבטיחה לעצמה כבר אז שלא תינשא לעולם.

אחרי ארבע שנים קיבלה את תעודת רוקחת מדופלמת וחזרה לפיזמה כדי לחפש עבודה. היתה זאת תקופת חוקי הגזע באיטליה, חוקים שהטיל משטרו של הרוזן מוסוליני שמנעו מיהודי לעסוק בתפקידים ציבוריים או ממשלתיים. האם היתה מורה בבי"ס תיכון ואף היתה לה קתדרה באוניברסיטה. היא סולקה מעבודתה למרות שהממונים הישרים שלה מאוד אהבו אותה ובעצם לא ידעו עד אז שהיא יהודייה. ביאנקה מצאה עבודה באחת מבתי המרקחת בעיר ונאלצה בעצם לפתח גם את אימה ואת אחותה שלמדה באותם ימים באוניברסיטת רומא – שפות ויחסים בינלאומיים. היו אלה ימים קשים, האיטלקים ששיטפו פעולה עם הנאצים, התחילו לרכז יהודים במחנה מעל העיר טריאסט (בקרבת בית החרושת לאורז – ריזירה די סאן סבבא). מרחבי אירופה התחילו להגיע שמועות על מעללי הנאצים להתארגן למעבר לטורינו להתאחד עם שאר בני משפחתה אך משפחת פינקרלה. האם ניסתה להתארגן למעבר לטורינו להתאחד עם שאר בני משפחתה אך הנסיעות היו מסוכנות והן התחילו להישאר בעיר, להישען על העובדה שביאנקה עובדת עדיין כי אף אחד עוד לא ידע שהיא יהודייה. נורה סיימה את לימודיה באוניברסיטת רומא ונסעה לפריז שם התחילה לעבוד בחברה גדולה כמתורגמנית.

ביאנקה היתה לקראת העשור השלישי בחייה, בחורה קטנה ואנגרית עם שיער בצבע גינגי שהיה לא רק צבע אלא גם אופי. אומנם היא הבטיחה לעצמה שלא תתחתן ואימה השביעה אותה שאם כן תתחתן אז רק עם יהודי וכאלה לא היו אז בנמצא. קצין צעיר שנכנס באקראי לבית המרקחת בו עבדה התחיל לחזר אחריה. לדבריה, בהתחלה סירבה בעדינות ואח"כ גם בתקיפות, אך הוא לא התייאש. מפה לשם הרתה הגברת וכאשר שמעה שהוא בעצם... נשוי ולא מתכוון להתגרש כי הוא קאתולי ופשוט זה בלתי אפשרי, היא החליטה ללדת את הילד ולגדלו. היא לא ידעה אז כמה קריטי ובעל משקל יהיה הקצין במהלך חייה העתידי. אולי כדאי לעשות לרגע אתחלתא ולחשוב כמה קשה היום לקבל כזאת החלטה. אז קל וחומר כמה היתה קשה החלטה כזאת לפני שבעים שנה, החלטה לחפוף לאם חד חורית בסביבה לא אוהדת ולא תומכת בעיצומה של מלחמת עולם.

אחרי מספר חודשים, כאשר ביאנקה כבר לא יכלה להסתיר את עובדת היותה הרה, אימא שלה גילתה שהיא בהריון ולא הסכימה שביאנקה תישאר בביתה. ביאנקה נדהה לעיר רימיני ושם עבדה בבית מרקחת קטן וילדה בשנת 1939 את בנה הבכור והיחיד. היא ניסתה למצוא עבורו מוהל ולא הצליחה. היא קראה לו ויטוריו ולא רשמה אותו במשרד הפנים מחשש שתסגיר את עובדת היותה יהודייה וגם מאחר ולא יכלה להביא את אבי הילד שהתכתש לעובדת היותו האב ומקום מגוריו היה בכפר ליד העיר אודינה, למרגלות הדולומיטים. היא שלחה לאימא שלה מכתב המבשר על הולדת הבן וביקשה ממנה לאפשר לה לחזור הביתה לפיזמה. היא חיכתה חודשיים וכאשר לא נענתה, החליטה לארוז (פינקלעל או לאי!), לעלות על רכבת ולנסוע הביתה. כאשר הגיעה הביתה אחרי יומיים גילתה שהמכתב בכלל לא הגיע. אימא היתה בהלם אבל בסופו של דבר אימא היא אימא והיא הכניסה אותה הביתה.

אבא של ויטוריו עלה בסולם הדרגות. הוא כבר היה מפקד משטרת הקרביניירי (משטרת המלך) בעיר אודינה והיה ממונה על הקשר עם הכוחות הגרמניים באיזור. ביאנקה נסעה אליו עם ויטוריו. הם נפגשו במקום מסתור. היא סיפרה לו שהיא יהודייה וכך גם בנו. הוא לא התכחש שוב לבנו והעניק לה כסף ומתנות והבטיח לשמור ולהגן עליה ועל משפחתה מאימת הנאצים. היא ביקשה ממנו לרשום אותו כבנו אך הוא סרב כי פחד שאישיתו תגלה את הסיפור. אחיו הרווק הסכים לשתף פעולה וכך נרשם ויטוריו כבנו וקיבל את שם המשפחה לוצ'י (המשפחה היתה ממוצא יוגוסלבי). הוא שלח אותה חזרה לפיזמה ברכב משטרתית ונתן לה פתק למפקד הקרביניירי בעיר כדי שישים עליה עין וידאג למחסורה.

המלחמה השתוללה ברחבי אירופה, בנות הברית תקפו את האיטלקים, בעלי בריתם של הגרמנים, הטבעת התחילה להתחזק גם סביב היהודים המעטים שגרו באיזור. במשך חודשים הם לא שמעו כלום מנורה. אות החיים היחיד שקיבלה ביאנקה מאחותה היתה גלויה מקומטת שהגיעה ממחנה הריכוז רבינסברוק באוסטריה לשם היא הועברה מפריז. לא עברו ימים רבים ושטר מקומי דפק בדלת, הוא הודיע שבא בשליחותו של מפקד המשטרה בעיר שקיבל הוראה מאודינה לרתום סוס לעגלה ולשלוח את המשפחה צפונה לאודינה. ביאנקה הצטרפה לשכנעה את אימה להצטרף אליה לנסיעה. היא סירבה בכל תוקף. פרץ יריות ברחוב סמוך גרם לה לשנות את החלטתה וכך עלו ביאנקה, ויטוריו והסבתא לעגלה. הנסיעה ארכה כמעט שבוע. בכל מקום נתקלו בחיילים, בחילופי אש ובאזרחים מבוהלים הססים לכל עבר. באחד הכפרים חטף הסוס כדור בראש וצנח הארצה. הם הסתתרו באותו לילה במתבן של חקלאי מקומי שתמורת סכום גדול הסכים לרתום לעגלה את סוסו האישי.

הם הגיעו סוף סוף לאודינה ושם פגש אותם הקציין בכניסה לעיר ונסע איתם יחד לביתה של אחות הסבתא של ביאנקה, הגברת פרוספרה בולאפיו. הם הסתתרו שם תוך כדי שאביו של ויטוריו שומר על קשר מידי פעם ומעדכן באמצעות אחד הפקודים שלו שהיה איש נאמן ולא ידע יותר מדי מי האנשים ואיך הם קשורים אליו. הוא היה מעביר אותם ממקום למקום בהתאם למודיעין שהיה בידי. העיר היתה כבושה ע"י הגרמנים והיה מסוכן להסתובב במשך היום או הלילה. בוקר אחד הגיע המפקד בעצמו והפציר בכולם לצאת למספר שעות מהבית עד שהחיילים שמבצעים ברובע זה חיפושים מבית לבית, יעזבו את המקום. ביאנקה ויטוריו והסבתא נסעו איתו אך הדודה פרוספרה סירבה להתפנות. היא טענה שאין לגרמנים מה לעשות עם אישה בת תשעים... כאשר הם חזרו אחרי מספר שעות היתה כבר פרוספרה הי"ד בדרכה לאושוויץ (המכשיר הראשון בבית"ח היה לעילוי נשמתה).

כמה ימים אח"כ נכנעה גרמניה והמלחמה בעצם הסתיימה. אביו של ויטוריו שהיה קציין בצבא האיטלקי ששיתף פעולה עם הנאצים, ירד למחתרת מפחד אנשי השלטון החדש שכבר הספיק לתפוס את מוסוליני ולתלותו. עקורים ממחנות ההשמדה התחילו להגיע לאיטליה וביאנקה לקחה איתה את בנה כל בוקר והתנדבה במחנות שבאיזור אודינה יחד עם בנה הקטן, כתף אחת עם חיילי הבריגדה (מכאן מתחיל הסיפור בכתבה מלפני שנה). ביאנקה ניסתה להתחיל את חייה מחדש וחיפשה בית מרקחת לעבוד בו ולא מצאה. בצר לה החליטה לחפש את אבי בנה כדי שלפחות יעזר לה כדי מחייתו. היא חיפשה אותו בכל העיר ולא מצאה אותו. במטה המשטרה התחלפו כולם, הם הכירו אותו אך לא ידעו לספר לה מה עלה בגורלו, נראה היה שפשוט בלעה אותו האדמה.

ביאנקה אזרה אומץ והחליטה לעשות מעשה, היא נסעה לכפר מגוריו של אבי בנה ששכן מרחק עשרים דקות מהעיר והקישוה על דלת ביתו (אם זה היה סרט – הייתם יכולים לתאר איך תיראה הסצנה המטורפת הזאת), את הדלת פתחה אישה. ביאנקה שאלה היכן בעלה והיא ענתה שכבר חודשיים אין ממנו סימן חיים והיא כבר התייאשה מלחפש. ביאנקה הציגה את עצמה והראתה לגברת את בנה. בהתחלה היה הרגע של כעס ואח"כ מבוכה, הדלת כמעט נסגרה בפניה של ביאנקה אבל בסופו של דבר התרצתה האישה והכניסה אותה פנימה. ביאנקה ביקשה שהיא תשמור על ויטוריו עד אשר תחזור. היא תיארה לעצמה שאם הקציין איננו באיטליה יש סיכוי שהוא מצידו השני של הגבול – ביוגוסלביה. היא תיארה לעצמה שבהיותו ממוצא סלבי, יש סיכוי שהוברח או נחטף לשם ע"י הפרטיזנים, אנשיו של טיטו שלחמו בנאצים וביקשו להתנקם בכל משתף פעולה עם הנאצים שנישאר בחיים. זאת היתה תכנית מטורפת שסופה היה לוט בערפל. היו אלה ימים של שנאה בגבול בין שתי המדינות. בעצם לא היה זה רק גבול בין איטליה ליוגוסלביה, היה זה גבול בין מזרח ומערב אירופה שהתהווה אחרי המלחמה, בין הקומוניסטים לאמריקאים. הגבול היה ממוגן היטב וממוקש ומעטים בלבד הצליחו לעבור מהמזרח למערב או ההיפך.

ביאנקה הפקידה את בנה בידי אשת אביו שהבטיחה שתגדל אותו כבנה אם ביאנקה חס וחלילה לא תחזור, ויצאה לדרך. היא ניסתה לחנות את הנבל בין העיר גוריציה במערב לעיר נובו גוריצה במזרח וכמובן שנתפסה. בעיניי עזובות סיפרה לי ביאנקה את הסיפור בפרוטרוט ורק בקטע הזה היא הכריזה שהיא מדלגת ואין לה שום כוונה לספר לי מה עשו לה בכלל היוגוסלבי. לא היה קשה לנחש איזה מסכת ייסורים עברה עליה. אבל היא כדרכה, אישה קטנה אבל לוחמת, לא ויתרה. היא סיפרה לכולם מה היתה מטרת בואה, הכתישה בתוקף שהיא מרגלת, הראתה את תמונות בנה ואת תמונות אביו ולא נחה עד שמצאה בכלא קצין שסיפר לה שהכיר את מי שהיא מחפשת. הוא לקח אותה לאחת החצרות של הכלא והראה לה קבר. כאן, הוא סיפר לה, הוציאה אותה להורג כיתת יורים בלי שאפילו שפטה אותו. הוא נאשם על ידם בבגידה בהיותו סלבי ששיתף פעולה עם הנאצים (מעניין עם כל האירוניה שבכך, אם היה מקבל נקודות זכות על כך שיש לו בן יהודי ועל כך שהציל את אימו וסבתו מההשמדה).

ביאנקה שוחררה וחזרה לאיטליה אחרי שבועיים, היא סיפרה לאישתו של הקצין מה ששמעה בכלא והן ישבו שתיקו ובכו. הן הבטיחו אחת לשניה לשמור על קשר, ביאנקה לקחה את בנה וחזרה לבית הדודה באודינה. לתור הביתה לפימה כבר לא יכלו כי העיר נשארה כטריטוריה יוגוסלבית ושינתה את שמה לריאקה (היום היא כבר בקרואטיה). אחותה של ביאנקה, נורה, שרדה בדרך נס את מחנה הריכוז והיתה בין הבודדות ששוחררו ממנו. היא חזרה לאיטליה אבל מצבה הנפשי היה חמור והיא בעצם מוגדרת עד היום כחולת רוח, היא לא נישאה מעולם ומרותקת למיטתה בעיר גוריציה.

הימים היו ימי העלייה הגדולה לארץ מכל קצווי תבל. מחנות העקורים באודינה הלכו והצטמקו וכולם עלו ארצה. גם ביאנקה רצתה לעלות, היא ניסתה לשכנע את אימה אך לשווא. היא החליטה לעלות עם בנה וכדי להיות שלמה עם ההחלטה, החליטה לנסוע כתיירת כדי לבחון את האפשרות להשתלב בארץ. היא גרה כחודש אצל קרובים ברמת גן אבל לטענתה קשיי שפה, חוסר עבודה כרוקחת והכי חשוב, סירוב מוחלט של ויטוריו גרמו לה להתחרט ולחזור לאיטליה. ביאנקה ששרדה את השואה מצאה את עצמה בעצם חסרת כל והתחילה את חייה מאפס בגיל ארבעים.

היא ענתה למודעה שחיפשה רוקחת בכפר קטן ליד טריאסט, ממש סמוך לשדה התעופה של העיר. זמן קצר אח"כ נפטר בעל הבית והיא רכשה את המקום ובעצם עבדה כרוקחת עד גיל שמונים וחמש. בנה ויטוריו גדל ולמד רוקחות ולימים נשא אישה נכרייה ונולד להם בן בשם דוד. גם דוד למד רוקחות ואנחנו בקשר איתם. בגיל שמונים וחמש מכרה ביאנקה את בית המרקחת, שמרה לעצמה סכום כדי שתוכל להתקיים בכבוד ואת היתר תרמה למוסדות שונים בארץ ובחול"ל כאשר בעיקר טיפחה בית ילדים פגועים בעיר רימיני בה ילדה את בנה, ועזרה לאגודת ידידי האוניברסיטה העברית בירושלים. אין אדם בכפר שלא הכיר אותה אבל אף אחד לא ידע שהיתה יהודייה עד למוצאי שבת בו היא נקברה בבית העלמין היהודי ליד אימה שנפטרה בגיל 102.

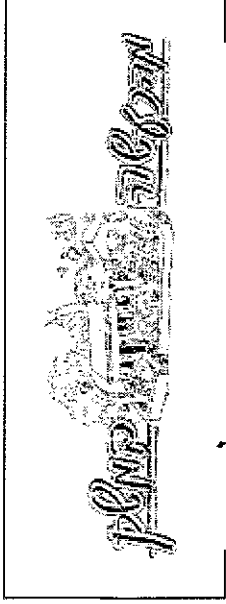
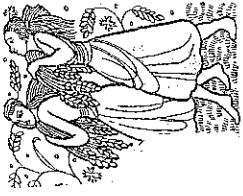
היום, לאור העובדות שבמיזן אורד בית הבנות קרוי על שמה והשם ביאנקה מושמע תדיר על ידי הילדים והצוות, שילדי ביה"ס היסודי משחקים בגן ביאנקה, שנכדתנו קמה – טוהר קרויה על שמה, את ששמה רשום על גבי לוח ההקדשות באולם הכניסה בביה"ח "בני ציון" או במחלקה, ויש מתפללים בבית הכנסת במשק המשתמשים בסידורים שנקנו לעילוי נשמתה, יש בנו את ההרגשה שלמרות מותה יש לה המשכיות, שזוכרים אותה ויזכרו אותה תמיד כי רק טבעי הדבר שאנשים ישאלו מי היתה ביאנקה ואז יזכר שמה ופועלה.

תהי נשמתה צרורה בצרור החיים.

חנה

מרכז המשק – עורך יליך

תמצית דברים מריכוז משק

בראשית דברי אני רוצה לברך את חברי המשק על החלטתם הטובה להקמת ועדת משק ולמינוי יו"ר עסקי לניר עציון. את כל החוששים אני רוצה להרגיע שלפחות מבחינת תדון הועדה בדברים באופן מקצועי וענייני עם התייחסות מיוחדת ורגישה לעבודתם של החברים והחברות.

לאחרונה ערכנו אומדן כספי לסיכום עונת הבנות, התוצאות חיוביות מאוד ונובעות בעיקר מחשיפור במחירי הבנות לאחר שנוצר מחסור בברי בארץ עקב הקרה שהייתה בחורף. התוצאות המקצועיות קצת אכזבו וכלל אופן ההשקעה בבית רשת שנעשתה לפני שנה הייתה כדאית.

גידולי התחמיץ והחיטה לגרעינים בגד"ש סוכמו ברווח יפה, כאמור מחירי החיטה עלו מאוד לאחרונה בשל מחסור עולמי בגרעינים, גם התוצאה המקצועית הייתה טובה.

בימים האחרונים נערך כנס בגרנות לסיכום כלכלי של ענף הרפת לשנת 2007. רפת ניר בכרמל מדורגת במקום השלישי מתוך 21 רפתות בתרומה ב' לליטר חלב. למרות שעברנו קיץ קשה אשתקד, התוצאה יפה ומעוררת הערכה רבה לעובדים. עקב הביקוש העולה לחלב בארץ הנובע גם מעליית מחירי אבקת חלב בעולם צפוי שנקבל תוספת למכסה של כ 5% לשנת 2009.

בלול נסיים את המידגר הנוכחי בעוד כמה ימים, לאחרונה התבררנו שהביטוח אישר את תביעתנו לפיצוי בגין תמותה גדולה של עופות במידגר הקודם.

רואי החשבון של המשק סיימו לאחרונה את עריכת הדוחות הכספיים לשנת 2007. את שנת 2007 כבר סיכמנו בתמחיר הפנימי כך שהתוצאות אינן מהוות הפתעה, וכלל אופן הן טובות וזו סיבה מספיק טובה לפרט אותן שוב.

הרווח היה כ 2.5 מליון ₪, תורים המזומנים השוטף היה חיובי ולמרות שההשקעות בכל המשק והתאגידים היה מעל ל 5 מליון ₪ היה קיטון בחוב לבנקים.

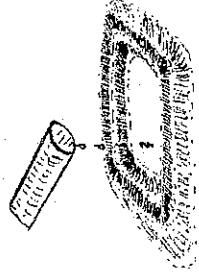
בהקשר לחוב לבנקים אנו ממשיכים לפעול מול הבנקים במטרה להסיר את השעבוד החל על המשק וכן לבטל ערבויות על מנת לצמצם את החשיפה לנושים.

לאחר שהסתיים הדיון באפשרות לקלוט חברים בעצמאות כלכלית נמשך הדיון למיקום 10 הבתים שהמשק עתיד לבנות לחברים. צוות הבנייה ערך דיון בנושא עם אריק פרוינד, הארכיטקט שמלווה אותנו בתכנון ובכוננתו להיפגש עם מהנדס המועצה על מנת לבדוק את הייתכנות של האפשרות לבנות בצד הדרומי של המשק.

עקב מיעוט הגשמים בחורף ומצוקת המים במדינה החקלאים צפויים לקיצוצים נוספים בהקצאות המים לשנה הבאה. השנה אנו מסתדרים וכלל אופן יש חשיבות גדולה לחיסכון במים. השימוש במים של חברי ניר עציון בפרט ושל כל חברי הקיבוצים שאינם מופרטים בכלל

הוא גדול לעין שיעור לעומת שאר אזרחי המדינה. יש אפשרות לחסוך ללא מאמץ רב כמו למשל השקיה יותר מבוקרת של הדשאים והגינות, הקפדה בשירותים על הפעלה נכונה של כמות המים, מקלחות יותר קצרות וחינוך הילדים לחיסכון.

כל האמור לעייל אינו חל על שתיתית מים, על זה נאמר זיינגיוזנט אונד דרינקן וסר.

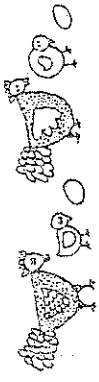
חפץ

זיפצפצא קאנע

נפלאות דרכי הבריאה

דני בלכמן

העופות נבראו ביום החמישי מששת ימי בראשית ומאז כפי הנראה אינם מפסיקים לגדול. האפרוחים בוקעים מביצתם ובאותו יום, במשקל 45 גר', "משוער" הם מגיעים ללול ניר עציון ומבלים את מיטב חייהם במאכל ובמשקה כיד המלך.

לפני 20 שנה שיווקנו את העופות בגיל 65-60 יום לערך במשקל של 1.8 ק"ג. בלהקה האחרונה הגענו למשקל של 2 ק"ג בממוצע בגיל 36 יום. ההתקדמות בכל הפרמטרים היא יוצאת מן הכלל, ב"ה.

המשימות לאור התייקרות מחירי התערובת ולאור המחלות הקיימות: טפן... טפן... טפן... הן כבדות משקל ומאתגרות אותנו החל מהיום הראשון של קבלת האפרוחים ועד לשיווק.

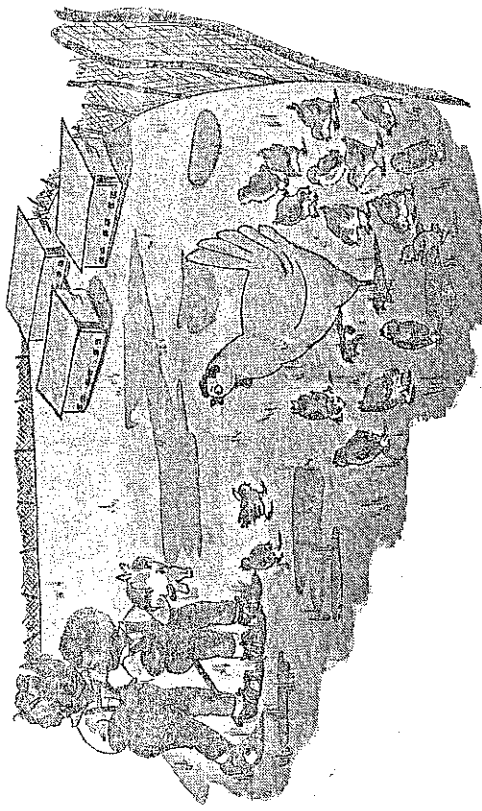
ניתן לטפוח על שכמנו ולהרגיש שאנו בדרך הנכונה והראייה ב"ה – סיימנו את

שנת 2007 במקום ראשון בין משקי גרנות בסיכום המקצועי. היום אנו נחשבים בהתייחס לכמות העופות הכוללת, ללול: קטן' ולכן אנו חייבים להמשיך במלוא המרץ להשתפר ולהתייעל בכדי שנוכל להמשיך להרוויח ולשרוד.

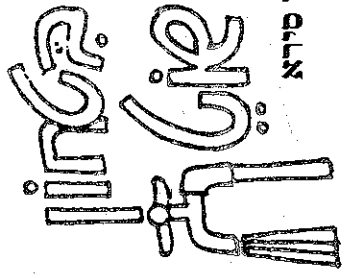
לצוות הלול

כל הכבוד על ה"שיגים":

תופ

רב"ש – מאיר בן סירה

לכולם שלום!

בתקופה האחרונה אנחנו שוב במתקפת פריצות לבתי המשק, ולאזור חוף הכרמל. עשינו מספר מבצעים בנסיון לתפוס את הפורצים וכמעט הצלחנו. הזדמנות להודות למשה בן שלום על העזרה. אז מה עושים?

1. דבר ראשון כל משפחה צריכה לדאוג לבית שלה, על ידי סגירת הבית וכו' כמו שכבר נכתב.

2. אנשים ורכבים חשובים ביום ובלילה – לרשום את מספר הרכב ולהודיע לי.

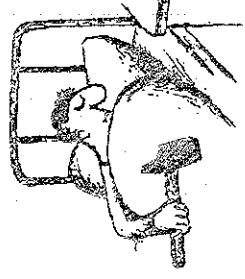
3. שומרים צריכים לעשות את העבודה שלהם כמה שיותר ברצינות ולהגיע בזמן לשמירה.

4. זכרתי עם גורמי משטרה ויש רעיון של הקמת משמר ישוב, תפקיד משמר ישוב הוא לעשות סירות ותצפיות ומערכים בתחום הישוב. כל חבר/תושב שעושה משמרת בזמנו הפנוי יהיה מבוטח ע"י המשטרה.

לכן כל חבר או תושב, מגיל 18 עד גיל 67, שרוצה להצטרף למשמר הישוב נא להעביר לי שם מלא, מס' תעודת זהות וגיל. אפשר לשים בתא הדואר שלי או להעביר לי באי-מייל: meirbensira@gmail.com אחרי שתהיה לנו רשימת מתנדבים נקבל קורס של מספר שעות ע"י גורם משמרת ונתחיל לעבוד.

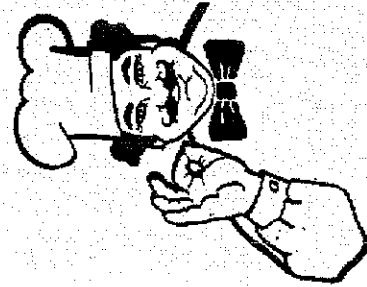
אני מבקש ממי שיכול להתנדב נא להרשם, כי אם ברצוננו לשמור על ניר עציון נוכל לסמוך רק על עצמנו. מדובר על מספר שעות בחדש לפי זמן פנוי.

* כולם מוזמנים לשלוח לי את האי-מייל שלכם כדי שאוכל לשלוח לכם תמונות מאירועים של המשק.

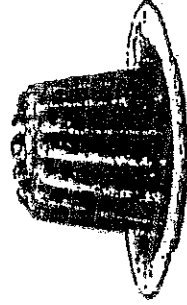
תופ

1006 פ'ס'6

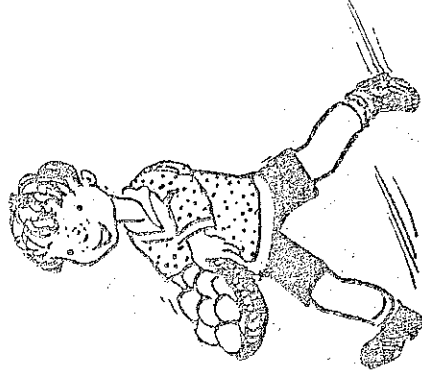
מכתב / מס' 111

עוגת משמשים בקלי קלות

- 3/4 מרגרינה
- 1/4 כוס סוכר
- 1/4 כוס קמח תופח
- מערבבים יחד

מוסיפים 4 ביצים שלמות וממשיכים לערבב.

יוצקים לתבנית מלבנית משומנת
(או 2 תבניות אינגליש קריק)

מניחים על גבי הבצק חצאי משמש (1 ק"ג)
כשהחור כלפי מעלה.

אופים עד שהבצק מזהיב.

* העוגה נהדרת גם עם שזיפים!

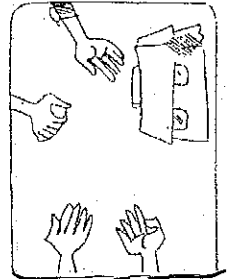
לפני כחודש התקיימה הצבעה על יצירת מסלול קליטה ל"חבר קהילתי". קדמו לה חוגי בית
בבית מירי דודו בן-סיריא, כרמיח ויטי עדן והדסה ומיכאל פרידמן ופגישת הסברה במועדון.
מכתבי הסבר לחברים ותמיכה במהלך החדש נענו במכתב מאת המתנדבים לו.

ועדת קלפי הקפידה על ניהול הצבעה תקין ומהיר ולאחר כשלושה ימים כבר נודעו התוצאות על
פיהן התנגדו 68 חברים להצעה לעומת 55 תומכים בלבד.

תושבים כמשק, אשר ראו עצמם מועמדים להצטרף למסלול שלא אושר, הגיבו במכתב מחאה
ובהתפטרות מהוועדות בהן כיהנו.

נשאלת השאלה, איך ממשיכים מכאן ואיך, בכל זאת, קולטים חברים חדשים והאם לא כדאי
להחיות מחדש את הקליטה המסורתית למשק השיחופי כפי שנעשה בעבר?

הצוות לבחינת המבנה הכלכלי- ארגוני גיבש הצעה למודל חדש למזכירות, ועדת
חברים וועדת משק. לאחר התייעצות עם גורמים כלכליים בקיבוץ הדתי, עם רשם
האגודות השיתופיות ועם עורכי דין ואישור ההצעה במזכירות הועבר הדיון לאספה.
האספה משכה קהל רב והתקיים בה דיון סוער אך לבסוף אושר המודל ללא
מתנגדים.

בימים אלה שוקדת ועדת הקלפי על רשימת המועמדים לועדות השונות וקורות
לחברים להציע שמות מתאימים מתוך כוונה לקיים הצבעה בקרוב.

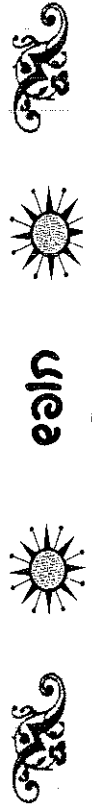
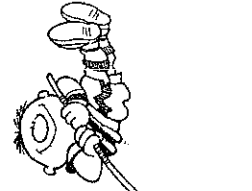
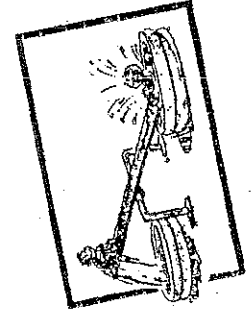
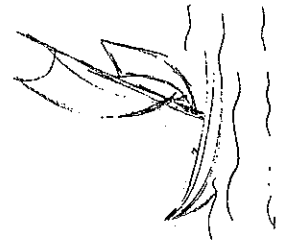
ברכות לצוות הכלכלי על עבודתו

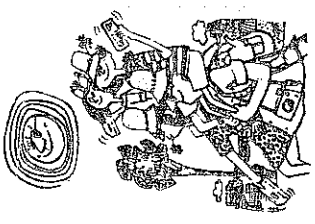
חדדו יוני ועימו סוף שנת הלימודים הוא חודש עמוס במערכת החינוך. המהלך שנעשה
השנה להכנסת מנהלת מקצועית לגיל הרך נתקל בקשיים רבים והתקבל ברגשות מעורבים.
מצד אחד קמו לו מתנגדים מושבעים ומצד שני תומכים נאמנים. 30 הורים חתמו על מכתב
תמיכה נלהב שנשלח להנהלת הגיל הרך בעוד חלק מהצוות החינוכי סירב לשתף פעולה
באופן נחרץ. הנהלת הגיל הרך נמצאת בימים אלה בדיונים, בינה לבין עצמה וביחד עם
הנהלת הקהילה, לקראת החלטה האם להמשיך במהלך שנראה לה חשוב ומחנתי לעתיד
מערכת החינוך במשק וכיצד לעשות זאת.

מסיבות סוף השנה בגנים ובבתי הספר נמצאות בעיצומן. עוד יומיים יחולקו התעודות וילדים מאושרים
יצאו לחופשת הקיץ. תלמידי התיכון שהושבתו מאונס בשביתת המורים הגדולה נאלצים להשלים את מה
שהחסירו ושנת הלימודים שלהם מתארכת, למורת רוחם הגלויה.

קיימות הקיץ בגני הילדים יימשכו השנה עד ה-15.8 ואילו ילדי בית הספר ייהנו מהפעילויות המקובלות:
פתיחת החופש הגדול, קייטנות ומחנות.
לילדים ולנוער, לגנות, למטפלות, למורות ולכל אנשי החינוך חופשה נעימה.

מתי תחננות נוספות ואימות אהמקיים מהופש הקרובים: מי לא יר אע מתי פנחס
ואיכאף הולפשה ומתי דרית. פרכות פלפלות מצאריים ולפנפנחתימה.

קיץ של חוויה עם תוכן במדרשת הגולן

במהלך חופשתכם בצפון הרטוב והירוק, אתם מוזמנים לשלב טיול עם מדריכי הטיולים המעולים של מדרשת הגולן.

בכל יום נצא לטיולים ברחבי הגולן

טיולים לכל המשפחה:

- "אל המעיין" - סיור במעינות הגולן הצוננים - בגולן אינספור מעיינות הנובעות בינות לבזלת ומצננים את הטובלים מחום הקיץ הגולני, נבקר בשלושה מהם בדרום ובמרכז הגולן.
- "בורות וחורבות ביער הירוק" - סיור ייחודי ומרתק ביער אודם שבצפון הגולן. נבקר בחרבת רעבנה המיסטרית הנמצאת בינות לאלונים העתיקים של היער, נסייר בינות לבורות גדולים ומסורתיים המכונים "ג'ובות", נראה חולות צבעוניים ממש כמו במכתשי הנגב. ונסיים בטבילה צוננת במעיין.
- "אני במזרח וליבי במערב" - סיור בין ערביים באזור הפראי של דרום מזרח הגולן: נבקר בלוע הר הגעש של תל פארס, נצפה בעופות מים במאגר בוטמיה הצירי ונקנה בשכשוך בבריכת אורחה.
- "מארץ טוב אל נוכח פני הנביא העלדי" - סיור בין ערביים באתרים לא מוכרים בדרום הגולן אל מול גבול ירדן: הר נמרון, חרבת עין, מוח'יבה ונסיים בטבילה בעין א"ה.

טיול אתגר וחוויה:

- "מתחת להר הטל" - מהר בנטל לעין זיוון בשביל הגולן החדש והמיוחד. למיטיבי לכת.
- "אל הלגונות השקטות" - אחרי המפלים והמצוקים נחלי הגולן הפכים לשקטים ורגועים בדרום אל הכינרת נצא למסלול חוויתי ורטוב בלגונות הזאכי והמשושים. לידעי שחיה.
- "אל המקדש המסתורי בחרמון" - נעפיל אל החרמון הקריר ונטייל במסלול חוויתי ואתגרי נבקר במחצבות הכחל ונסיים בביקור במקדש היטורי בהר סנאים. למיטיבי לכת.

הסורים לאורחי המדרשה ללא תשלום

מחירים:

טיול משפחתי- 20 ש"ח לילד, 30 ש"ח למבוגר, 50 ש"ח לזוג, 100 ש"ח למשפחה.

טיולי אתגר וחוויה- 40 ש"ח למשתתף, 70 ש"ח לזוג, 150 ש"ח למשפחה

למזמינים שני סורים ומעלה, הנחה של 10%.

היצאה לסורים מותנית במינימום נרשמים.

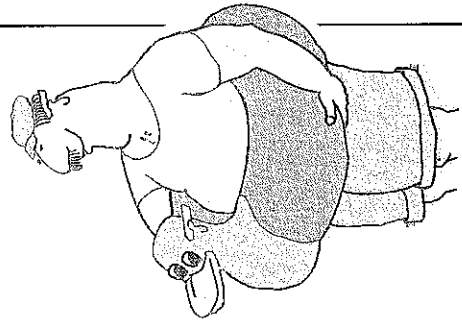
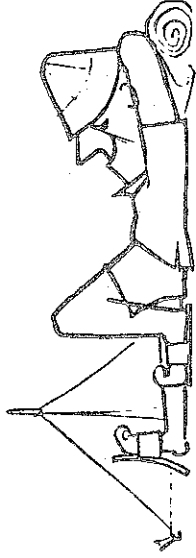
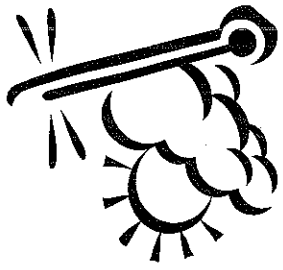
לקבלת תוכניה ופרטים: מדרשת הגולן - 046678808 ואתר האינטרנט

נעמה אברהם (זמיר)

תופה

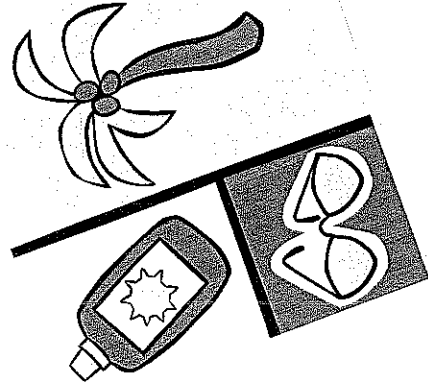
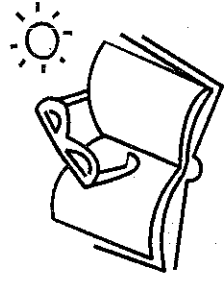
העלון הבא לכבוד ט"ו באב
(15 באוגוסט)

ניתן להעביר חומר כתוב עד ל- 12.8
מאמרים (רצוי מודפסים) יש לשלוח
לכתובת:

banirezion@walla.com

niraron@nir-ezion.co.il

או למסור לחברות המערכת

תופ

סיבה למסיבה

מילים: לאה לונפלד
לחן: שמוליק ציזיק

יש לי צפור כחולה
סיבה למסיבה
אם המורה חולה
סיבה למסיבה
חופש ביום חול
סיבה למסיבה
החופש הגדול
עוד איזו מסיבה

יש לי סיבה למסיבה
יש לי סיבה למסיבה
ומי שבא, בא
ומי שלא בא, לא בא!

ציון של טוב מאוד
סיבה למסיבה
אפילו טוב כמעט
סיבה למסיבה
מספיק זה לא נורא
מספיק למסיבה
אבל אם לא מספיק
הלכה המסיבה

יש לי סיבה למסיבה....

שמים כה כחולים
סיבה למסיבה
הולכים לתפוס גלים
סיבה למסיבה
טל חיכה אלי
ויש לי כבר סיבה
ללכת רק עם טל
ולא למסיבה

יש לי סיבה למסיבה....

השחלתי גול אדיר
סיבה למסיבה
קלעתי סל מזהיר
סיבה למסיבה
ניצחתי במשחק
ויש מה מסיבה
ומי שבא הוא בא
אז בואו למסיבה

יש לי סיבה למסיבה....

